duch ještě řekl, že by tu byl s kamarády docela spokojený, jen kdyby matka přestala s tím pláčem, že ho bolí u srdce, když ji vidí v takovým stavu a podobně. Prý ji zkoušel utěšit sám, ale ona ho neslyšela, tak to vzdal, protože to bylo k ničemu. Nakonec vzkázal: "Řekněte tý mý mamce, ať se usměje. Povězte jí, že jsem tady živej a zdravej, a že se tady poflakuju kolem, jenže to nevidí." Na to pan Patmore řekl, že udělá, co bude v jeho silách, a protože ta paní nebydlí daleko, zajde tam dnes odpoledne. Pak nám duch poděkoval a zmizel. Když byl pryč, pan Patmore řekl: "Tak mi připadá, že budu mít práce až nad hlavu. Možná dostanu víc pohlavků než pohlazení" ... Je to smůla, ale nemůžu jít s ním. Na druhou stranu, je to tak lepší, jen by mě to rozrušilo. Chudák stará paní.

10. března Povídali jsme si s Mildred. Zeptal jsem se: "Když se otec odstěhuje do Londýna, co bude s jeho prací?" A ona mi na to řekla, že se stane něčím jako tichým společníkem. To zní dost prapodivně a rád bych věděl, jestli ví, co plácá? Zdá se, že strýc po sobě zanechal obrovský skvěle zařízený dům, a že tam budeme bydlet. Mildred je hrozně nadšená... Pan Patmore šel navštívit tu starou paní a všechno mi o tom řekl. Tvrdil, že to byla ta nejomezenější stará ženská, jakou kdy potkal, a že mohl klidně místo k ní mluvit do zdi. Nejdřív jí řekl, že je pan Jones, a že to on viděl jejího syna, a ne já, kvůli tomu, aby to snad neroznesla a nedozvěděla se to nějak moje máti. Myslím, že to od něj bylo velmi moudré opatření, i když to byl jenom výmysl. Potom jí pověděl o tom vzkazu, a že za ní její syn byl, ale ona ho neviděla. Na to ona prohlásila, že to je celé ďáblovo počínání, a že její syn je mrtvý a neobživne až do dne vzkříšení. Pan Patmore se s ní dlouho dohadoval, ale bez úspěchu. Pořád říkala, že je to všechno od ďábla. Pan Patmore ji přesvědčoval málem do soudnýho dne, ale ona trvala na svým, a ujišťovala ho, že by její syn přišel za ní, a ne za ním, přesně jako Fräulein. Poté, co chodil přes hodinu okolo horké kaše, to pan Patmore vzdal, a šel celý schlíplý domů. Když mi to u svačiny vyprávěl, objevil se ten námořník, a řekl nám, že tam u toho byl a viděl, že se nedá nic dělat. "Já vám řeknu, čím to je," povídá, "to všechno ti podělaní kněží, co cpou do lidí samý voloviny, který pak ubližujou chudákům starejm ženskejm, jako je moje máma. Ale, řeknu vám, pánové, něco na voplátku za vaši laskavost, esli to teda ještě nevíte." A pověděl nám, že tam nahoře jsou nějací duchovní, kteří litujou všech těch lží, které říkali, a chtějí to napravit. Pan Patmore poznamenal, že je to moc zajímavé a poděkoval mu za to, že nám to řekl, což ho podle všeho moc potěšilo, a pak odešel. Jejda! To bych rád věděl, co by na to řekl vikář? A co chudák máti? Myslím, že by se samovolně vznítila jako ten starý pan Thingumybob v Dickensovi. Musel jsem si ty dvě slova najít v knížce.

15. března Hurá, hurá, hurá! Budu smět zůstat s Patmorovými. To je teda ohromná úleva. Asi se radostí zblázním. Samozřejmě, že se nebudu chtít loučit s našima, až budou muset odjet, ale budu jezdit domů o všech svátcích, tak to nebude tak zlý, a ani trochu tak strašný, jako kdybych se musel rozloučit s panem Patmorem, což bych musel, kdybych se taky stěhoval a dostal jinýho učitele. Pan Patmore zřejmě řekl otci, že si vedu tak dobře, že by byla škoda, aby se něco měnilo a tak. Včera byli s otcem hrozně dlouho zavření v knihovně, a pan Patmore mu ukazoval některé mé sešity, aby se sám přesvědčil. Možná byl u toho sezení i dědeček, protože se dnes odpoledne na chvilku objevil, tvářil se moc pyšně a řekl: "Tak vidíš, chlapče, ty máš přání splněno, a my taky. To bychom nikdy nedopustili, abys musel opustit svého učitele." Co můžu dodat - jsem hrozně rád, že je to napětí pryč, bylo mě z toho špatně od žaludku. To teda jo.

16. března Myslím, že je pan Patmore rád, že s nimi budu bydlet stejně tak jako já. Co si užijeme legrace s duchy a tak! "Což mi připomnělo," zvolal pan Patmore, "že jsem naprostý idiot! Měli jsme se toho námořníka zeptat na spoustu věcí." Pan Patmore řekl, že jsme se ho měli zeptat, kde se utopil, jaké to bylo, a na ostatní věci. Tak jsem mu řekl: "Možná, že když na něj budeme usilovně myslet, že přijde zas." Ale ať jsme se snažili sebevíc, neměli jsme štěstí. Zajímalo by mě proč?... K Patmorům se mám přestěhovat pár dní před tím, než se ostatní přesunou do Londýna. Máti něco říkala o tom, že mě odklidí z cesty dřív než začnou vystěhovávat dům. Zdá se, že je z toho všeho ještě pořád mrzutá. Myslím, že se jí nechce odjet od vikáře. Na jejím místě bych si ale nedělal hlavu kvůli starýmu tlustýmu pastorovi, který nemá moc hezkou auru a ještě káže spoustu věcí, který nejsou pravda. Ale samozřejmě se jí bude stýskat taky po přátelích, sám bych byl smutný, kdybych nemohl zůstat s Henrym a Arnoldem, a tak ji chápu. Pro otce je to všechno jednoduché, zdá se, že žádné kamarády nemá, a vyhledává samotu. Abych řekl pravdu, zdá se mi, že má své knihy raději než kohokoli na světě. Samozřejmě, že knihy jsou skvělé, o tom není pochyb, ale lidí jsou mnohem skvělejší, když jsou dobří. Budu teď moct pokračovat s Fräulein v hodinách hudby, což je další výborná věc, která by mi v Londýně scházela. Mám své hodiny hudby moc rád, a už umím zahrát krátké kousky od Bacha a Schumanna. A Fräulein mám taky moc rád, i když jsem ji pohoršil tím, jak jsem jí řekl o jejím mrtvým otci. Pořád chodí dál na hodiny a neustále na mě útočí s tím, abych jí řekl, že tu je. Ale k čemu by to bylo, když se zase jenom urazí? Je mi ho líto, ale myslím si, že je to stejně pěkně paličatej starej duch.

6. dubna Přijel jsem sem včera s kufrem taxíkem. Zbytek mých věcí se dá do stěhovacího vozu a převeze se do nového domu v Londýně. Bylo mi trochu do pláče, když jsem měl opustit naši starou domácnost, ale snažil jsem se sebrat a nedat to najevo. Nemusel jsem se loučit s máti, protože říkala, že se za mnou pravděpodobně zastaví dřív než všichni odjedou. Ale mám pocit, že si to ještě rozmyslí a nepřijde. Otec taky řekl, že za mnou ještě zaskočí a pozdraví pana Patmora. S Mildred jsem se rozloučil jen jako na chvilku. Nebylo mi nijak smutno z loučení se služebnictvem, protože jsme se nikdy nesblížili, ale moc mi bude chybět kocour a papoušek... Moje ložnice je (u Patmorů) útulná malá místnost celá zaplněná drobnostmi z bazaru a výhled mám dozadu na malý dvorek se stromem a květinami. Líbí se mi taky malý obývací pokoj. Patmorovi mají na krbové římse spoustu vyšívaných deček, které Bridget, jejich služebná, udržuje v dokonalém pořádku, a ty místnost docela oživují.

Mají tu mosazné džbány, opékací náčiní a umyvadýlka s dlouhými držadly, která se tak blýskají, že se v nich člověk vidí jako v zrcadle. S radostí musím napsat, že je tu kočka jménem Fluffy, kterou jsem si hned oblíbil. Bridget je pěkně oprsklá, má červené tváře jako jablíčka a černé vlasy. Paní Patmorová říkala, že je Irka. Mluví trochu jako ten duch, který tenkrát přišel a měl k nám tak dlouhou řeč. Vypadá to, že je s ní pořád legrace a dovoluje si na pana Patmora, což je mu, zdá se, úplně jedno, a paní Patmorové taky. Vím, že tu budu šťastný. Mám z téhle domácnosti příjemný pocit, je tak dobrosrdečná.

15, dubna Máti ani otec za mnou nepřišli a nerozloučili se se mnou, což od nich bylo pozorné, ale dostal jsem pohlednici od máti, ve které psala, že dorazili v pořádku do Londýna, a mají spousty práce s vybalováním. Mildred mi napsala krátký nadšený dopis, psala, že teď bydlí v obrovském domě, a že mají majordoma - už vím, jak se to píše -, toho, který dřív pracoval pro strýce. Včera po svačině s sebou dědeček přivedl ducha, a pověděl nám, že byl tak laskavý a přišel nám říct pár věci, a že si má pan Patmore připravit papír a tužku, aby si poznamenal, co bude říkat. Tak pan Patmore udělal, co se mu řeklo, a dnes ráno mi to všechno nadiktoval, abych si to mohl vložit do deníku. Tady tedy je, co říkal: (Se souhlasem vdovy pisatele deníku jsem určitým způsobem upravil, uspořádal a pozměnil styl, nikoli však smysl, následujících dvou dlouhých proslovů

ducha vědce (viz též str. 173). Proslovy nebylo možno v originále číst tak plynule jako v této vydané verzi. Byly různě přerušovány, protkány bezvýznamnými poznámkami, scházela interpunkce, což kazilo hladký tok řeči a zamlžovalo smysl textu. - C. S.)

"Na zemi jsem se zabýval vědou. Nebudu vám sdělovat své jméno, neboť čím dříve se na něj zapomene, tím budu raději. Ato z toho důvodu, že jsem tvrdil mnoho věcí, které se ukázaly být, jak jsem teď zjistil, naprosto pomýlené. Trval jsem na tom, že rozpad tělesný má za následek též úplnou ztrátu celého vědomí" (Či jak to vyjádřil Schopenhauer: nestaneme se ničím jiným, než mrvou pro další úrodu melounů. - C. S.). "Pár mých vědeckých tvrzení bylo pravdivých, to mé negace byly mylné. Neměl jsem se na pozoru před nebezpečím indukční logiky. Aby bylo jasno, indukční logika je pastí, do které se chytila hezká řádka neopatrných badatelů, neboť opomenutí jedné skutečnosti, a to se spíše jedná o stovky, může zvrátit celou pravdu. Vezměte si třeba učení o Evoluci. V podstatě je správné, ale bylo neomluvitelně zneužito jako háček, na který se dá zavěsit spousta negací, pokud mohu použít takové přirovnání. Neboť se zjistilo, že fyzický organismus je výsledkem dlouhého procesu evoluce, mnozí hned došli ke zbrklému závěru, že není života po smrti, a ve snaze tuto negaci podpořit, tvrdí, že všichni duchové jsou výplody fantazie, a jen proto, že některá média jsou falešná, musí být falešné chtě nechtě všechny spiritualistické jevy.

Pak se obrátili k Novému Zákonu. Když se zjistilo, že se všechna vypravování neshodují, zpochybňují všechna tvrzení vztahující se k životu po smrti jakožto následek rozšíření legendy o osobě Ježíše z Nazaretu, a říkají, zde máte další důkaz zániku člověka po smrti, a zde učení o evoluci jako protiklad nesmrtelnosti duše. Tady vidíte, jak velké je nebezpečí indukční logiky, která podle toho, jak se jí to hodí, zamlčuje právě ta fakta, která by, kdyby vyšla na světlo, prokázala, že je celé toto tvrzení neplatné.

A co jsou to za fakta? My, vážený pane, jsme těmi fakty, my jsme, abych tak řekl, těmi černými labutěmi, které popírají někdejší axiom, že všechny labutě jsou bílé, my jsme tím skutečným popřením troufalého zavržení nesmrtelnosti, my jsme sebe přežili, abychom popřeli negaci přežití. Ale jen proto, že ne každý muž, žena či dítě má schopnost nás vnímat, se tvrdí, že neexistujeme. Tento krátkozraký argument je založen na neznalosti základního principu, na kterém funguje Vesmír, a který by se dal shrnout do jednoho výrazu, do slova vibrace. Až bude pochopen jeho celý význam - a to se nemusí stát dalších sto let - pak bude možná naše existence uznána alespoň jako jedna z logických možností. Naše étericka těla vibrují vyšší frekvencí vibrace než vaše těla fyzická. A to je tím jediným důvodem, proč nás nemůžete vnímat, a když říkám vy, myslím tím průměrné lidi, kteří se nenarodili s výjimečným nadáním, kterému se říká jasnovidectví. Jinými slovy, jasnovidectví je prostě schopnost vidět tyto vyšší či subtilnější vibrace Přírody, které běžné pouhé oko nedokáže vnímat. Proto lidé zabývající se vědou tomu nemohou porozumět, a místo toho, aby zkoumali podstatu jasnovidectví, ji ignorují, a zavrhují tento jev jakožto nehodný zájmu jejich skvělého intelektu! .

Ach, ti mí kolegové! Jak snaživí a vědečtí dokážou být, pokud se jedná o jejich vlastní předmět bádání, a jak nevědečtí a nedbalí, pokud jde o úkazy mimo úzkou oblast jejich výzkumu! Specializace, není, milý pane, přítelem pravdy, ale jejím protivníkem. Fakta, která odborníci shromažďují, mohou být pravdivá, ale závěry, které z nich vyvozují, jsou obvykle mylné... Dovolte mi nyní zmínit se o Prostoru. Podíváte se na nebeskou klenbu a řeknete si, že je to prázdný prostor posetý hvězdami. To je však iluze způsobená omezeností vašich pěti smyslů. Neexistuje nic takového jako prázdný prostor. Ten se jen jeví jako prázdný výjimečností jeho podstaty a rychlostí jeho vibrací. Vám se například, milý pane, může zdát prostor, který zabírám v této místnosti, prázdný, ale ne tak vašemu mladému společníkovi, neboť ten má schopnost vidět, že v tomto prostoru jsem. I když hmota, ze které jsem stvořen, je příliš subtilní na to, abyste ji mohl vnímat vy, není subtilní natolik, aby ji nemohl vnímat on svým rozšířeným smyslem vidění. Z toho je jasné, že Prostor, který považujete za prázdný, prázdným být nemusí. Když vám tedy povím, že právě tak, jako ve světě strojů existují kolečka uvnitř kol, jsou ve Vesmíru světy uvnitř světů, nemusel by se vám můj výrok zdát tak úplně nelogický a nepřijatelný. Stejně tak by vám nemuselo připadat nelogické, když vám řeknu, že mohu zabírat tentýž prostor jako nějaký hmotný předmět nebo fyzické tělo. Zde je židle. Teď se pohnu směrem dopředu a projdu touto židlí, protože atomy, z nichž se tato židle skládá, jsou od sebe dostatečně vzdáleny, aby mi to bylo umožněno. Je to něco podobného jako vaše schopnost procházet mlhou. Vy na zemi víte o třech prostorových dimenzích, ale my v našem světě víme o dimenzích dalších, pro které neexistují ve vašem jazyce výrazy. Vy máte délku, šířku a výšku, ale my máme ještě další dimenzi, která snad bude popsána časem... Chtěli byste se mě na něco zeptat?"

"Ano," řekl pan Patmore, "co je to, co k nám mluví? Je to vaše duše?"

"Ne, je to, řekl bych, jeden z hávů mé duše. Později tento háv odložím, a budu žít, pohybovat se a pokračovat v bytí v ještě vyšším světě vědomí, jehož vibrace jsou ještě rychlejší a jehož podstata je ještě esoteričtější. A teď jedna poznámka, která stojí za zaznamenání. Celý vývoj je krokem k většímu štěstí. Vy ve vašem světě nevíte, co je to štěstí, zakoušíte pouze odraz skutečného štěstí... Nyní se s vámi musím rozloučit. Doufám, že jsem vám byl trochu k užitku?"

Potom zmizel. Když odešel, pan Patmore řekl, že to bylo nanejvýš zajímavé, a že je škoda, že tu nebyla paní Patmorová, která byla na nějakém setkání matek, nebo nějaké podobné blbosti.

23. dubna Klavír, co je tady, je pěknej krám. Paní Patmorová říká, že patřil její babičce, ale pan Patmore tvrdí, že ho určitě vytáhli tenkrát z archy. Když cvičím úplně sám, přijde občas do pokoje Bridget a říká: "Co kdybys teď zahrál něco veselejšího, aby to mělo trochu melodii?" Chudák Bridget nemá ráda klasickou hudbu. Když jsem se jí zeptal, jestli umí hrát na klavír, řekla: "To ne, ale umím hrát na tahací a foukací harmonyku. Ale když jsem ji požádal, aby něco na foukací harmoniku předvedla a zafoukala na ni, houkla na mě: "Ani mě nenapadne hrát takovým lidem jako jsi ty, když umíš vyluzovat na piáno takový skvělý zvuky, že by lahodily uším samotnýho Pánaboha s anděli." Je to ale podivínka, ta Bridget. Pan Patmore mi pověděl, že se tomu říká pochlebování...Musím teď na hodiny hudby docházet k Fräulein domů, protože pan Patmore tu mívá v úterý a v pátek žáky, a rušilo by je to. Fräulein bydlí v malinkém domku se svou starou matkou, která je hluchá jak patrona, a je tak příšerně užvaněná, že nevydrží být ani vteřinu zticha. Myslím, že má analízu nebo paralízu nebo jak se to jmenuje, nevím to přesně. Ten jejich starej taťka pořád bloumá po domě, a neustále na mě dělá posunky. Hrozně rád bych mu řekl, že se v zemi duchů dají dělat lepší věci než se lepit celý boží den na Fräuleininu zástěru. Myslím, že se zeptám dědečka, jestli by nezkusil provést nějakou záchrannou akci.

27. dubna Dnes odpoledne, když byl pan Patmore pryč učit, jsem seděl na té maličké zahrádce s tužkou a skicákem a kreslil jsem zpaměti různé skřítky a trpaslíky, jak to často dělávám. Pak vyšla ven Bridget a řekla: "Buď hodný chlapec a ukaž mi, co si to tam kreslíš:" Tak jsem jí to z legrace ukázal, a ona byla úplně u vytržení a spustila takový příval slov, že jsem vůbec netušil, kde je všechny vzala. Kéž bych někdy dokázal říct toho o něčem takovou spoustu. Když řeknu, že je to hezké, nebo krásné, zarazím se a už nic dalšího nevymyslím. Ale Bridget může pokračovat třeba půl hodiny, až si člověk připadá trochu jako na kolotoči. Když se pan Patmore vrátil z hodin, řekl jsem si, že mu ty obrázky taky ukážu, a on poznamenal něco o tom,

že mám skutečný talent, a že když bude otec souhlasit, mohl bych dostávat pořádné hodiny kreslení. Nakonec to dopadlo tak, že se rozhodl napsat otci a požádat ho, jestli by mě mohla učit slečna Wilsonová, která tu blízko bydlí, a že se uvidí, co on na to. Mohla by to být skvělá zábava, jestli je to milá osoba... Ten hloupý duch, co si říká Sapfó, se zase objevil. Ale kdo se jednou spálí, bojí se ohně, tak jsme o ni nestáli a dělali jsme, že jsme si jí nevšimli. Mně nepřipadlo, že by ta její básnička byla tak strašná, ale pan Patmore tomu samozřejmě rozumí líp, nebo si to aspoň myslím. Paní Patmorová se necítí úplně dobře, má nějakou svědivou vyrážku, kterou přisuzuje jarnímu období.

3. května Psal otec a říkal, že můžu mít hodiny se slečnou Wilsonovou, což je nanejvýš uspokojivé. Byl tam přiložený i dopis od máti, psala, že se už více zabydlili, a že doufá, že čtu Bibli a dávám v kostele pozor. Myslím, že chudince máti vlezl kostel na mozek. No, musím říct, že se mi kostel, kam mě bere paní Patmorová, moc nelíbí, hudba byla lepší ve vikářově. Ptal jsem se pana Patmora, proč ten duchovní pořád říká Bůůůh místo Bůh, a mílóósrdéénství místo milosrdenství, a pan Patmore odvětil, že je to proto, že ten chlap je afektovaný osel. Zajímalo by mě, proč k němu paní Patmorová chodí?... Je tu taky taková prťavá dáma, jmenuje se slečna Swanová, která k nám pořád chodí. Pan Patmore říkal, že mu otravuje život tím, že mu chce pořád předčítat věci, co vymyslela. Dnes jsem ji potkal na chodbě, a měla v auře přichycené nějaké stvoření (jinými slovy byla posedlá dévou), podobně jako slečna Keksová v Birkdale, jen to nebyl starý pán, ale jakási veliká víla. Pan Patmore tvrdí, že slečna Swanová chce změnit svět, a píše něco v starobylém slohu, trochu jako naředěnou Bibli. Ale ve skutečnosti je prý hrozná ekojistka. Musel jsem se ho zeptat, jaké to je, když je někdo taková ekojistka, a on mi řekl, že to je někdo, kdo je uchvácen vlastní důležitostí, a hrozně si o sobě myslí, i když k tomu nemá žádný důvod. Když jsem se zmínil o té víle, moc ho to zaujalo a chtěl vědět mnohem víc. Nemohl jsem mu ale nic víc povědět, protože jsem ještě na nikom takhle viset vílu neviděl. (13)

11. května Nejdřív u mě byla slečna Molová a pak slečna Wilsonová, takže jsem toho měl dnes odpoledne spoustu, a nebylo to špatné. Cítím se teď vždycky líp, když slečna Molová přijde, i když mě to předtím unavovalo, dokonce i přesto, že mi něco dávala (sílu) a pak jsem se cítil líp. Paní Wilsonová vypadá trochu jako vrabec. Nos jí trčí dopředu jako zobák a má malá černá očka trochu jako měla máti cvočky na kozinkových botách, které jsem jí musel zavazovat, když se nemohla ohýbat. Pan Patmore říká, že lidi často mají oči jako cvočky. To mě předtím nenapadlo. Slečna Wilsonová s sebou přinesla knížku s všelijakými obrázky, které jsem měl obkreslovat. Začal jsem nějakýma kytkama, ale mnohem radši bych kreslil něco podle sebe. Včera večer přišel ten duch, který říkal, že pracoval ve vědě, a měl k nám řeč. Mně to připadalo malilinko nudný, a nechtělo se mi to dávat do deníku, ale pan Patmore říkal, že je to moc zajímavý, a že si to jednoho dne budu myslet taky, a že bych si měl rozhodně všechny ty věci zapsat a pečlivě uschovat, nebo budu později litovat toho, že jsem to neudělal. Tak tady to je.

"Jelikož jste mě poctili tím, že jste věnovali pozornost mým slovům, se kterými jsem se na vás posledně obrátil, přišel jsem zas. Je pro mne velkou úlevou, že jsem našel toto komunikační medium, které mi umožňuje popřít některá má prohlášení, která jsem na zemi učinil. Když jsem tu byl minule, zmínil jsem se o Evoluci, ale i když se lidé, kteří se zabývají vědou snaží podporovat pravdu, jak jen dokáží, přeci je to jen půlka pravdy kvůli tomu, jak věci rozumí a jak ji vykládají. Příliš se zabývají evolucí Formy, a přehlížejí mnohem významnější evoluci Života. Mají za to, že forma je vlastně odpovědná za život či vědomí, hlavně z toho důvodu, že čím je organismus komplexnější, tím vyššího řádu je jeho vědomí. Říkají tedy proto, že člověk si sebe více uvědomuje a je inteligentnější než žába, protože má komplexnější a propracovanější organismus, že tedy forma je příčinou a vědomí následkem. Tyto dedukce, které vyvozují, jsou však mylné. Život může existovat výhradně nezávisle na formě, která je odpovědná pouze za určitý projev života v rámci dané formy. Jinými slovy podstata se netýká druhu, ale stupně. Například když sluneční světlo svítí skrz kus matného skla, jeho vibrace jsou potlačovány, a světlo je ztlumené. Ale když svítí skrze kus skla čirého, zjeví se v celém svém jasu. Přesto se jedná o stejné Slunce, ať proniká skrze jakékoli sklo, a sklo samo o sobě či jeho barva sluneční světlo nevytváří, neboť slunce existuje nezávisle na jakémkoli prostředí, jímž mohou jeho paprsky procházet. A tak, jak je to se světlem, je to i s životem. Život je věčný a všudypřítomný, formami je možno se zabývat pouze co se týče jednotlivých charakteristických stupňů projevů života. K tomuto poznání jednoho dne vědci dospějí. Do té doby budou oběťmi ještě dalších klamů, vyplývajících z vyvozování mylných dedukcí. Věří a tvrdí, že život může existovat mimo vědomí. Říkají, že například strom má v sobě život, ale nemá vědomí. My zde víme, že to je lež, my víme, že i strom má ztlumené vědomí dokud žije, a je tedy vhodným prostředkem k projevu či k uložení duše určitého stupně všudypřítomného Života.

A ještě jedna poznámka. Vaši vědci jsou si vědomi pouze jednoho schématu evoluce, ale ty jsou dva. Neexistuje jen evoluční schéma fyzické přírody, ale též evoluční schéma přírodních duchů, které, aniž o nich něco ví, vědci odvrhují jakožto pověru. Zeptejte se jednoho z těchto tvrdohlavých pánů, jestli věří na víly, jak se jim obvykle říká, a odpoví vám, že urážíte jeho inteligenci. Kdyby však měl váš dar vidění, věděl by, že to, co považuje za vyproštění se z pověr, je pouhá neznalost kvůli omezenosti jeho pěti smyslů. Ano, milý pane, byl by moc překvapen, kdyby se dozvěděl, že každý živel má své obyvatele, a že existují duchové ohně, vody, vzduchu a tak dále, a že dva posledně jmenovaní do jisté míry ovlivňují počasí.

Ani to však není vše. Byl by ještě překvapenější, kdyby se dozvěděl, že Slunce je fyzickým tělem Velkého Ducha, a že starověcí vyznavači slunečního kultu nebyli jen bandou pověrčivých zabedněnců, kteří uctívají mýtus. Navíc planety, včetně naší Země, v sobě mají duše duchovních těl obrovských Bytostí, označovaných jako Duchové planet - což je skutečnost, která by, pokud by byla brána v úvahu, vrhla úplně jiné světlo na starověkou a málo známou vědu, astrologii, vědu, kterou vaši učenci zavrhli jakožto vyvrácenou pověru, která patří k víře ve zlé duchy a v takzvané výplody fantazie. Tvrdí, se zdánlivým oprávněním, že není možné, aby nebeská tělesa, vzdálená podle výpočtů bilióny mil, mohla ovlivňovat lidské osudy - což všechno může znít velice logicky, ale pouze proto, že jistá zásadní fakta se z argumentů vypouští. To, co učenci nedokážou pochopit, je skutečnost, že lidské osudy neovlivňují hvězdy samy o sobě, ale magnetické síly, které vyzařují z Duchů planet, kteří jsou duší těchto nebeských těles.

Ještě vás upozorním na jedno, není daleko doba, kdy se astrologie a další zavržené vědy dostanou opět ke slovu. Moderní osvícenost není nic jiného než maska moderní nevědomosti! Ale i nevědomost se nakonec vymítí poznáním, a tak tomu nakonec bude. Nicméně tento typ nevědomosti zamaskované jako osvícenost je jedním z průvodních jevů nadvlády Hmoty, o které jsem získal od doby odchodu ze země jisté množství informací. Ohlédněte se na moment zpět na duchovní trendy velkých starověkých civilizací. Velká civilizace starověké Indie se soustředila na ovládnutí Ducha, a její mudrcové odkázali potomkům metafyzické systémy, které nikdy nebudou překonány, a které se zanedlouho dostanou do popředí i na Západě. Pak je tu velká civilizace egyptská, která se, dříve než začala upadat, orientovala na ovládnutí a porozumění tomu, čemu se říká astrální říše, říše, která nemá nic společného s hvězdami, jak by napovídal její název, ale která je jedním z nižších úrovní existence duchů. V egyptských mystériích se novic učil, jak opustit fyzické tělo a spojit se

s astrálními oblastmi když jeho tělo bylo v transu. Zatímco se tedy Indové zaměřovali na metafyziku a mysticismus, Egypťané se zabývali tím, co nazýváme okultismem.

Pak konečně docházíme k velké civilizaci řecké. Jak Indové tak Egypťané se zajímali především o nadpřirozeno, avšak Řekové se zabývali fyzičnem a tím, co můžeme nazývat nadvládou Hmoty, či spíše počátkem nadvlády Hmoty. Ta na sebe brala podobu lásky a obrazu fyzické krásy. I když staletí plynula a Řecko upadalo, nadvláda hmoty získala úplně jiný aspekt a nadešel věk strojů. Ten teď teprve začíná, a vy v životě uvidíte vynálezy, které by vaše předky nesmírně šokovaly. My v našem světě víme jisté věci dopředu, neboť program pokroku, pokud jej lze pokrokem vůbec nazývat, je nám do jisté míry odhalen. Uvědomte si, že myšlenky se netvoří v materiálním světě, ale ve světě idejí, který obýváme my.

Myšlenka existuje v našem světě dříve, než se ve vašem světě zhmotní, proto jsme schopni s jistou měrou přesnosti předvídat vývoj myšlení a činů na zemi. Často chybujeme v čase, to připouštím, neboť je pro nás těžké odhadovat čas tak, jak ho chápete vy. A navíc se někdy předpokládané činy částečně odlišují kvůli morálním zábranám či vrtochům lidské povahy. To berte v úvahu a nesuďte nás tedy příliš přísně, pokud se naše vize nevyplní přesně...

Prozatím jsem vám toho k přemýšlení poskytl dostatek, a rozloučím se s vámi přáním pěkného dne. Děkuji vám za váš zájem a trpělivost."

Věřím, že je to všechno hrozně chytrý a tak, ale mezi náma, moc bych si přál, aby se trošku mírnil, je to pro jednoho pěkně dlouhej diktát. Beztak už jsem byl vyřízenej dřív než domluvil. Jiný duchy mám raději, je s nimi mnohem víc zábavy. No, nevadí, pan Patmore si myslí, že je to nanejvýš zajímavé, tak co bych chtěl?

2. června Dnes se na mě přišel mrknout doktor Bolton. Dělal, že šel kolem a jen se tak zastavil mě pozdravit, ale protože se hned začal zajímat o moje zdraví a poslechl si, jak dýchám, tak tuším, že ho tajně poslala máti... Dnes ráno jsem dostal sprostej dopis od Mildred, plný vzteku a urážek. Stěžovala si v něm, že jsem jí bůhvíjak dlouho nenapsal, a řekla, že jsem skunk. Tak jsem si hned sednul, vzal tužku a papír, a nakydal jsem na ni taky nějakou špínu na oplátku za její laskavou pozornost. Ukážu jí, že tuhle hru můžou hrát dva. Chodí sem na návštěvy jistá slečna Midge. Mluví opravdu hloupě a chová se potrhle. Rád bych věděl, proč slepice vždycky zakdákají, když snesou vajíčko, a některý ženy se vždycky zahihňají, když něco řeknou? Paní Patmorová tomu říká nervozyta, ale já jsem náhodou zaslechl pana Patmora, jak říkal, že ta ženská si koleduje o zneškodnění. Nevím, co to znamená, a nechci se ptát kvůli tomu, že jsem to neměl slyšet.

2. srpna Už jsem tu skoro týden, a ještě jsem neměl čas do deníku něco napsat. Londýn je obrovské město, a cítím se tu dost zmatený. Máme velký řadový dům ve čtvrti Belgravia, i s majordomem, který se sem hodí. Moje ložnice je skoro u střechy, a tak nemůžu často popadnout dech, když šplhám do všech těch schodů. Ale je to pěkný pokoj, a mám tu stůl, u kterého si můžu psát. Nějak nemám z toho místa, kde bydlíme, dobrý pocit, i když nevím, jak to popsat, a proč to tak je. Ze samotného domu taky necítím nic milého, ale našim to nepovím. Myslím, že otec je tu se sebou moc spokojen, a těší ho mít majordoma a služebnictvo. Jsou dohromady čtyři, ale nesblížil jsem se s nimi tak, jako když u nás byla Janet a kuchařka. Máti nechce, abych se potloukal po kuchyni a kamarádil se s personálem, jak jim otec říká, ale já jsem si párkrát popovídal s majordomem v jeho přípravně. Je to docela milý starý chlapík, i když má občas hrozný nóbl manýry. Občas mi tajně podstrčí nějaký ovoce, který je opravdu lahodný. Jíme teď samá extra jídla, a na podnose jsou vždycky nějaký zákusky, ale zdá se, že je nikdo nechce kromě mě, a já je kromě neděle jíst nesmím, tak si myslím, že je to jen tak na odiv, asi protože je tady sestřenka Agnes a její muž, bratranec Jimmy. Je to fajn, že tu jsou, berou nás s Mildred na výlety po památkách. Máme teď kočár s dvojspřežím, a jezdíme na projížďky do Hyde Parku. Ale když ho potřebuje máti, musíme jet omnyvozem, což mám radši, protože můžu sedět nahoře. Včera jsme se byli podívat v londýnském Toweru, a to místo bylo tak plné děsu, že jsem se málem složil a vyklopil jsem oběd.

7. srpna Dnes jsme se byli podívat na obrazy v National Gallery, a úplně mě to uchvátilo. Rozhodl jsem se, že až vyrostu, budu malířem. Chtěl jsem si sednout naproti těm obrazům, které se mi líbily nejvíc, a cítit je, ale ostatní pořád chtěli jít dál, tak se mi to nikdy nepodařilo. Tuším, že kdyby mě nechali být, že bych měl jeden ze svých velkých snů (vizí), a otrávilo mě, že to nešlo. Uprostřed trafalgarského náměstí jsem viděl Nelsonův památník. Ten duch měl úplnou pravdu, tam nahoře je veliká bytost (déva), celá v krásných barvách. Chtěl jsem se zastavit, a pořádně si ji prohlédnout, ale kdybych o to požádal, sestřenka Agnes a bratranec Jimmy, a taky samozřejmě Mildred, by si mysleli, že jsem cvok. Mít příbuzné je někdy pěkná nevýhoda. Všechno je pak hrozně složité. Dnes odpoledne bylo horko k zadušení a jediným světlým okamžikem bylo, že jsme šli a dali si zmrzlinu. Moc bych si přál jet v krásném taxíku, ale jsou jen pro dva, a my jsme čtyři. Londýn tak příšerně smrdí kobylincema, že by to jednoho umořilo. Jsou tu kluci, kteří běhají mezi koňmi a kočáry a metou je na lopatku nebo jak se tomu říká, a já se vždycky vyděsím, že je můžou přejet. Má malá sestřička začíná připomínat knedlík a je rudá jako třešeň. Jediná věc, která se mi moc na tom, že se člověk rodí znovu a znovu (na reinkarnaci) nelíbí, je, že budu muset projít znovu tímhle. Už tak mi leze na nervy, že jsem malý kluk, ale když si představím, že budu malý mimino, který jenom slintá, fňuká a kníká, je to opravdu příšerné. Sestřenka Agnes a její ženich pořád vypadají zamilovaně, dokonce i když jsou manželé. Mám takový pocit, že jsou si hodně podobní.

14. srpna Sestřenka Agnes a její společník se chtěli včera podívat na mši do Katedrály svatého Pavla, a vzali nás s Mildred s sebou. Docela se mi v tom obrovském kostele líbilo, ale z hudby byl jen rámus. Bratranec Jimmy říkal, že všechno ničí ta ozvěna. To je teda smůla. Máti se tu skamarádila jako obvykle se spoustou duchovních, a někteří z nich k nám včera večer vtrhli do domu na večeři. Z nového domu se našim stala natolik oblíbená hračka, že se rozhodli, že na dovolenou nikam neodjedou, ale místo toho si budou zvát návštěvy sem. Na pár dní se má na cestě na dovolenou do Eastbourne zastavit vikář se svou ženou. Ale my je s Mildred neuvidíme, protože jsme pozvaní na čtrnáct dní do Brightonu za tetou Caroline a strýcem Alfredem. Už je to dlouho, co jsem je neviděl, a jsem zvědavý, jak se změnili. No, ať budou jakýkoli, budu rád u moře, a říká se, že Brighton je moc zábavné město s loutkovými divadly a podobně. Dnes dopoledne jsme šli na procházku do Rotten Row a viděl jsem tam spoustu nafintěných lidí. Musel jsem si do Londýna vzít svůj oblek, abych se sem k ostatním hodil, ale když je takhle horko, tak je opravdu nesnesitelný ho nosit. Mimochodem James (majordomus) mi řekl, že veškerá smetánka odjela z města, protože sezóna v červenci končí. Tuším, že si myslí, že se naši nechovají jak mají, protože tu zůstali, i když to takhle naplno neřekl. Otec tak nějak bobtná, i když tvrdí, že hodně cvičí a denně se prochází v parku. Máti se taky trochu zakulacuje. Asi příliš mnoho vysedává v kočáře s dvojspřežím. Člověk nikdy neví. Dostal jsem milý dopis od pana Patmora. Psal, že jsou v Cromeru, kde čichají mák, z čehož se jim chce spát. Paní Patmorová poslední dobou trpěla nějakou nemocí, při které člověk nemůže usnout, musí to být hrozně vysilující.

18. srpna Ten zamilovaný párek, jak jim říká otec, zrovna odjel, a já jsem se dokázal nerozbrečet, když jsme se loučili. Šel

jsem se sám projít, i když nesmím chodit daleko, a vnímal jsem věci (sensibilně si uvědomoval). Rád pozoruji u lidí aury, abych zjistil, co se dá poznat. Někteří docela obyčejní lidé mají aury hezké a někteří, co jsou kdovíjak nóbl vyšňoření mají aury strašné. Většina mužů mívá uprostřed spoustu špinavě červené barvy, a některé ženy taky. Ale nevím, co to znamená. Dnes jsem na náměstí míjel dvě dámy, a jedna říkala: "Předpokládám, že sis všimla, že je Clara v jiném stavu." U oběda jsem se máti zeptal, co to znamená, a ona se zatvářila trochu divně, zrudla a zdálo se, že neví, co na to říct, a poznamenala, že se nemám pořád na něco vyptávat, což nebylo moc spravedlivé, protože to byla první věc, na kterou jsem se zeptal. James se kousl do rtu a pak rychle odešel z pokoje. Myslím, že nešel na záchod, ale že chtěl jenom rychle vyklidit pole. Podle mě je pěkně hloupý, že člověk nemůže říct, že chce na moment odejít, aniž by to znamenalo, že potřebuje na záchod. Ale to je jedno. Když odešel, máti řekla dost rozmrzele: "Přála bych si, aby ses na nic neptal, když je James v místnosti." "Dobrá, teď tu není," odvětil jsem, "takže bys mi, myslím, mohla odpovědět." "To pochopíš, až vyrosteš," odvětila, a dál mi odmítla cokoli říct. Pořád ta stejná výmluva. Ale já tuším, co to znamená. Máti chodí od té doby, co jsme se přestěhovali do Londýna, mnohem víc nóbl oblečená. Móda je stejně podivná věc. Zajímalo by mě, proč dámy musejí nosit tu legrační věc, co se jí říká honzík, a která jim tak zvětšuje pozadí? Máti řekla, že jestli to dovolí vikář, může k nám třeba na týden přijet Henry, až se vrátíme od strýce Alfreda. To si užijeme spoustu legrace a budem chodit po památkách spolu. Včera večer se na chvilku objevil dědeček, když jsem se koupal, a zeptal se mě, jak se mi líbí nový dům. Tak jsem mu odpověděl, že je velký a skvělý a tak, ale je mi z něj nějak úzko, jakoby v něm dřív žil někdo hrozně smutný. Na to on pravil, že strýc byl osamělý a nešťastný muž, a že to je proto. Ale já na to řekl: "Nechápu, jak mohl být tak opuštěný, když se máti setkává s velkou spoustou jeho přátel, aspoň to říká. Na to on poznamenal: "Známých, můj chlapče, ne přátel. Člověk může mít mnoho známých, ale nikoho, koho by mohl nazvat svým přítelem. V celém svém životě miloval jedinou duši, a ta umřela. Nikdy není moudré dávat všechna vajíčka do jednoho košíku." Pak řekl, že přijde a poví mi něco víc o lásce, až budu zpět u svého učitele. Zeptal jsem se ho, jestli je strýc teď šťastný, a on řekl, že je, protože je nyní s duší, kterou miloval. "On mě svou návštěvou nepoctil," zmínil jsem se. "Ne," řekl dědeček: "Chce zapomenout na celý svůj pozemský život." "Když tedy neměl žádné přátele," zeptal jsem se, "připadá mi zvláštní, že chtěl vydělat tolik peněz, když je neměl ani za koho utrácet?" Ale dědeček mi řekl, že se penězi zabýval, aby tak zkusil zapomenout na své trápení, a protože někteří lidé rádi vydělávají peníze jen pro potěšení z obchodů.

24. srpna Přijeli jsme sem v pátek. Máti nás vyprovodila na nádraží Victoria, a řekla nám, ať se hezky bavíme a děláme tetě Caroline co nejméně starostí. Dala mi pět šilinků na útratu na molo, a abych se mohl podívat na cvičený blechy a na loutkový divadla a tak podobně, a Mildred dostala taky. Ale řekla, že si za to nesmíme kupovat moc sladkostí. Když jsme byli na konci naší cesty, a ta se mi moc líbila, až na ty dlouhý tunely, ve kterých byl hrozný hluk a smrad, čekala nás na nástupišti teta Caroline s taxíkem, kterým jsme měli dojet do cíle. (Ani ve viktoriánské době taxíky nejezdily přímo na nástupiště, ale to je jen detail.) Mám rád tetu Caroline a strýce Alfreda, oba nás moc srdečně přivítali. Bydlí v domě na promenádě, a v mojí ložnici mám výhled na moře, což je velká výhoda, protože můžu pozorovat lidi, jak chodí sem a tam, a jak přijíždějí lodě a tak. Jakmile jsme vešli do domu, teta se mě zeptala, jestli si nepotřebuji udělat pohodlí, a já bych vůbec netušil, co tím myslela, kdyby to tak nějak nezašeptala. Teta není úplně tlustá, ale hlavně vepředu je hodně oplácaná. Ze strýce Alfreda se stal obrovský pán, má dost uhrovatý rudý obličej, ale působí moc dobrosrdečně a je hrozně hlučný, když se směje nebo smrká. Kouří obrovské doutníky, které moc pěkně voní, když je zapálí, a strašlivě smrdí, když je dokouří. Zdá se, že většinu času tráví někde na golfu. Teta nám řekla, že se můžeme bavit jak budeme chtít, ale musíme být vždycky včas doma k jídlu. S Mildred jsme se jako obvykle moc neshodli. Ona chodí ráda do města a okukuje obchody s oblečením, já se zase rád dívám na mouřeniny a loutková divadla a břichomluvce z promenády, i když ze všeho nejraději poslouchám orchestr nebo pozoruju vlny, jak se při přílivu převracejí. Jak je tady po tom smradlavým koňským Londýně krásný vzduch! Ano, Brighton se mi moc líbí. Je to krásné přepychové město s dlouhou promenádou a velkými hotely, i když bych si přál, aby vypadaly staře jako hrad v Harlechu nebo ty staré budovy v Yorku. Neměl bych do deníku tolik psát, když neprší, abych tu neplýtval časem.

16. září Z různých důvodů jsem do deníku moc nepsal. Když byl se mnou Henry v Londýně, byli jsme pořád někde venku, i když to bylo opravdu skvělé. Byli jsme v Crystal Palace, ve Wax Works, v Kew Gardens, v zoo a na mnoha dalších místech, a Henry se moc dobře bavil. Protože je vikářův syn, máti kolem něj nadělala spoustu povyku a chtěla, aby toho viděl co nejvíc. Tak jsme každé ráno dostali nový plán, a máti nám na všechno dala peníze, a prohlásila: "Kdekoli budete, nikdy ho nenech, aby za sebe platil." Ne, že by chudák Henry za sebe někdy něco mohl zaplatit, protože, aby bylo jasno, jeho otec mu nedává skoro žádný kapesný, protože vikář by na tom neměl být moc dobře. V novém domě bydlí Polly v denním dětském pokoji, a někdy, když už Gladys spí, ho Henry učí říhat. Naučil se dětsky žvatlat jako Gladys, ale pořád dál napodobuje chudáka Georginu, kterou jsem už ani jednou od té doby, co natáhla bačkory, neviděl. S Henrym jsme jeli zpátky spolu, což byla velká zábava, a bylo pro mě tak jednodušší rozloučit se s máti. Patmorovi mě vyzvedli na nádraží a přichystali mi velkolepé přivítání. Bylo to prostě úžasné zase je vidět, v jejich malém domku je tak hezky proti tomu obrovskému kolosu v Belgravii, který je tak hrozně depresyvní. Když jsme přijeli domů, Bridget mi dala velkou mlaskavou pusu a spustila zase svou lavinu slov, a vypadalo to, že se nikdy nezastaví, i když mě to moc zahřálo u srdce. Upekla mi specijelní dort na mou počest, což mě opravdu dojalo. Patmorovi vypadají dobře a opáleně, a paní Patmorová se zbavila své nespavosti. Dnes jsme začali s vyučováním. Musím říct, že těsnopis se mi stal hodně hořkou pilulkou ke spolknutí. Příští týden budu mít slečnu Molovou, slečnu Wilsonovou a Fräulein, tak mám před sebou spoustu práce, ale to mi nevadí.

19. září Včera přišel dědeček, a promluvil k nám o lásce. Říkal, že v zemi duchů je láska tím, na čem záleží, a že tam nejsou velkými lidmi ti, kteří bývali vévodou či vévodkyní, lordem či dámou, ale ti, ze kterých nejvíc vyzařuje světlo lásky. Říkal, že bychom se měli snažit, a cítit ke každému lásku, ať je jakkoli chudý či zlý, a že budeme na zemi o to šťastnější, a ještě více, až se dostaneme do země duchů. Říkal, že mnoho lidí (na zemi) se nějak stydí dát svou lásku najevo a snaží se ji potlačovat, jako by to bylo něco špatného nebo změkčilého, a to by neměli dělat, protože láska je nejkrásnější věc na světě. Říkal, že láska drží svět pohromadě, a že kdyby Bůh nebyl Láska, svět by už byl na cimprcampr. Řekl, že když potkáme někoho, kdo se nám nelíbí, máme si pro sebe mnohokrát opakovat, pokoj s tebou, a potom o něm budeme určitě smýšlet jinak. Říkal, že ho mrzí, že necítil lásku k více lidem, když byl v našem světě, ale že mu vtloukali do hlavy, že člověk nemůže mít mnoho přátel, a nikdy nemůže mít rád mnoho lidí, ale jen pár. Dědeček říkal, že je to výmysl, a že lidé nemohou mít rádi spoustu ostatních, protože jednoduše nemají v srdcích dost lásky, a nevidí v druhých to dobré. Říkal, že se tak lidé často chovají kvůli hloupé pýše, a že by se měli učit pokoře a laskavosti vůči ostatním. Starý dobrý dědeček!... Fluffy má koťata v kuchyňské kredenci, a Bridget musela tři z nich utopit v kbelíku, což se jí pranic nelíbilo. Jsem rád, že jsem to nemusel dělat já. Jedno si necháme, a pro ostatní se zkusí najít domov.

Bridget o těch koťatech mluvila snad hodinu. Mlela tak dlouho, až ji pan Patmore musel vyhnat z pokoje.

Bez data Zkoušel jsem malovat hezké krajinky jen tak z hlavy s horami a vílami a podobně, ale když jsem papír navlhčil, všechno se to rozmazalo a vymklo se mi to z rukou, tak jsem ztratil trpělivost, a řekl jsem, že se na to můžu vykašlat, roztrhal jsem to, a místo toho jsem si kreslil. Zeptal jsem se dneska slečny Wilsonové, kdy už budu moct začít malovat, a ona řekla, že se nejdřív musím naučit správně kreslit. Měl jsem taky hodinu hudby s Fräulein. Její otec se tu pořád dál potlouká. Byla se svou matkou na prázdninách v Německu, říkala, že doufá, že se tam jednoho dne taky vypravím, protože je tam prý mnohem krásněji než v Anglii, žádné mlhy a déšť. Bridget je římská katolička a chodí v neděli na mše, tak jsem se paní Patmorové zeptal, jestli bych mohl jít s ní, jen se podívat, jaké to je. A paní Patmorová řekla, že si myslí, že by z toho máti měla šok, ale že projednou tam zajít můžu, tak jsem šel včera s rozmarnou Bridget. Musím říct, že to, co jsem viděl, mě moc překvapilo, i když jsem nerozuměl skoro jedinému slovu, co ten pán říkal, protože to bylo kromě kázání snad všechno latinsky. Děje se tam toho mnohem víc než u nás v kostele, kde se vlastně neděje vůbec nic. V jednu chvíli se během mše vztyčil obrovský kostel (to byla moje vize) a pak sestoupila dolů krásná zářící bytost a zaplnila celé místo jako anděl, a cítil jsem se úplně vyrovnaně a krásně jako bych byl v nebi. Moc bych si přál chodit pořád na tyhle mše místo do našeho kostela, ale to samozřejmě nemůžu, protože by z toho byla scéna. A představte si, dozvěděl jsem se, že Bridget věří na víly, a říká, že v Irsku existují malí lidé, říká se jim mužíčci, a když si je někdo znepřátelí, provádějí mu různé nezbednosti.

24. září Dnes je mi trochu smutno. Mám pocit, že nikdy nebudu moct kvůli svému srdci dělat to, co ostatní kluci, hrát hry, lézt po horách a chodit na dlouhé výlety. A nebudu mít dost síly ani když vyrostu. Myslím, že je to hrozná smůla, ale budu se to asi muset snažit co nejlíp strávit... Jak jsem toto dopsal, objevil se znenadání S. B. a řekl: "Neznepokojuj se, můj synu, protože není daleko den, kdy se budeš radovat z toho, že nemůžeš dělat to, co ostatní lidé. (Tato předpověď se nakonec vyplnila.) Teď u tebe nemohu zůstat, ale přijdu k tobě a tvému učiteli v neděli večer. Pokoj s tebou." Pak se usmál a odešel. Teď se cítím líp. Už dlouho jsem toužil vidět zase S. B., zdá se to být dlouhá doba, kdy tu byl naposledy. Včera večer, když jsem nad něčím přemýšlel v posteli, jsem uviděl ducha s krásnou aurou, ale se zvláštní tváří. Vypadal trochu jako čínská panenka, ale byl mnohem hezčí. Stál u mé postele a moc mile se usmíval, ale nic neřekl. Zajímalo by mě, kdo to byl, a co chtěl? Tuším, že přijde zas. Fluffy se pořád zaobírá svými koťaty, neustále je oblizuje. To by byla hrůza, kdyby ženy své děti takhle celé pořád oblizovaly. Dnes odpoledne se u Patmorů zastavila na čaj paní Websterová, a měla úplně šedou auru. (Znak deprese.) Měl jsem jednu ze svých jasnovidných nálad a poznal jsem, že je sklíčená, protože jí manžel nemá moc rád, a ona si myslí, že se zamiloval do nějaké jiné dámy, a možná to ani není dáma. Jakmile odešla, řekl jsem Patmorovým, co si myslím, a oni byli hrozně překvapení a kouleli na sebe očima a pan Patmore pak se smíchem řekl: "Ty jsi mi pěkně mazaný, před tebou se nic neutají." A tak jsem věděl, že jsem měl pravdu. Ale samozřejmě bych nic takového nikomu jinému nepovídal, to tedy já ne.

26. září. Včera nás přišel navštívit S. B., a po něm ten milý duch se zvláštním obličejem (tibetské rysy), kterého jsem viděl, když jsem ležel v posteli. Toto pan Patmore zapsal.

(S. B.) "Zdravím vás, synové moji. Dnes jsem k vám přišel, protože je několik věcí, které bych vám chtěl říct. Každá duše, která vědomě kráčí po cestě duchovního poznání, má dva Učitele. Ty, můj mladší synu, jsi již svého druhého Učitele spatřil, i když k tobě ještě nemluvil, ale teď se tak stane. Obývá tibetské tělo, a můžeš ho nazývat "Lámou", neboť jeho jméno není třeba sdělovat. Možná se divíš, proč je nutné, aby měl každý žák, který kráčí usilovně za Světlem, dva Mistry? Avšak i kdybych se ti to teď snažil vysvětlit, nepochopil bys. Proto nechť ti postačí, že tomu tak je, a zatím nám prostě důvěřuj, než přijde den, kdy se ti odvážíme odhalit o poznání více. Milujte nás oba, synové moji, ne proto, že bychom požadovali lásku pro sebe, ale protože láska je síla, kterou můžeme využít pro konání dobra. Láska je též mostem, který spojuje vzdálené. Na křídlech lásky k nám může doletět tvá mysl celá zmatená, a dostane potřebnou odpověď... Zajímalo tě, můj milovaný synu, proč je tomu tak dlouho, kdy jsem se ti naposledy zjevil. Ale uvědom si, že my též podléháme přírodním zákonům, a není vždy možné přijít, když po naší přítomnosti touží tvé srdce. Nicméně ti, kdo umí naslouchat, mohou slyšet naše hlasy. A tak, když tě bude trápit nějaký problém, usilovně na nás s láskou mysli, pak utiš čeření své mysli a naslouchej svým vnitřním já, a obdržíš odpověď. Ale neptej se na otázky, které ti našeptává jalová zvědavost, na takové odpovídat nesmíme, a pochybuji, že by k nám vůbec dolehly... A nyní je zde můj bratr, který k vám promluví. Sbohem."

(Láma) "Zdravím vás, mí bratři, i když neznáte mé tělo, znáte mou duši. Dnes se mi dostane radosti a pocty vyvolat ve vašich myslích vzpomínky na tři velké pravdy, které jste znali v minulosti, ale které jste si nepřinesli do vašeho současného života. Mějte se mnou strpení, pokud se budu vyjadřovat neohrabaně, nevládnu tak dobře vaší mateřštinou jako můj Bratr. Zanedlouho snad budeme mít možnost komunikovat pouze prostřednictvím myšlenek, a já budu moci promluvit svými vlastními slovy. Ale ten čas ještě nenastal. Moji bratři, vězte:

Je pouze jeden ŽIVOT, který se projevuje ve všech podobách.

Je pouze jedno JÁ, které se projevuje ve všech já.

Je pouze jedna LÁSKA, která se projevuje ve všech láskách.

JÁ je to stejné, co ŽIVOT a JÁ je to stejné, co LÁSKA, jsou tedy třemi, avšak jedním. Ten, kdo si uvědomuje svou jednotu s ŽIVOTEM, s JÁ, a s LÁSKOU, pozná Blaženost, neboť čistý ŽIVOT je blaženost, čisté JÁ je Blaženost, a čistá (nepodmíněná) LÁSKA je Blaženost. Když slunce svítí skrze karmínové sklo, jeví se jako karmínové slunce, a když slunce svítí skrze sklo smaragdově zelené, jeví se jako smaragdové slunce, přesto je jen jediné slunce, které není ani karmínové ani smaragdové. A tak je to i s jedním JÁ zářícím skrze myriádu individuelních já, která nejsou ničím jiným než barevnými okny, skrze které září slunce tohoto JÁ. Pravdy, které jsem vyslovil jsou velmi prosté, přesto jsou věčné a hluboké. Přemítejte o nich. Chtěl bych požádat staršího z vás, aby je osvětlil mladšímu, neboť je záhodno, aby je vstřebal již za úsvitu své inkarnace. Pokoj s vámi. Odcházím, vrátím se však."

Když Láma odešel, podrbal se pan Patmore na hlavě a řekl: "To bude chtít trochu promyslet." Ale dnes mi to vysvětloval, a myslím, že jsem z toho kousíček pochopil.

30. září Včera přišel znovu Láma a ptal se nás, jestli jsme přemýšleli nad tím, co říkal. A tak jsme mu řekli, že ano. Pak řekl: "Bratři moji, vnímejte toto JÁ ve všech bytostech, potom budete všechny bytosti milovat. Ve vašem písmu je psáno "miluj bližního svého jako sám sebe." Vy soudíte, že to znamená, miluj svého bližního tolik jako sám sebe. Avšak mýlíte se, neboť to také znamená, že máte milovat svého bližního jako sebe sama, protože on je totéž, co vy, neboť existuje jen jedno JÁ. Na moři je skutečně mnoho vln, přeci jsou tyto vlny totéž, co moře, a z moře jsou stvořeny, a rozdíl mezi nimi není ve druhu, ale v názvu a podobě. A tak je to i s tebou samým a tvým bližním. Jen tehdy, až si to Lidstvo uvědomí, zanikne veškeré nepřátelství. Ne fakta, ale iluze jsou

příčinami neshod ve světě. Původcem konfliktu je iluze odlišnost, původcem neštěstí je hledání vně toho, co je uvnitř. Každá duše, ať vědomě či nevědomě, usiluje o dosažení blaženosti svého JÁ, moudrý se ji snaží najít skrze moudrost a svatost, a hříšník skrze pošetilost a hříšnost, touha je stejná, ale metody rozdílné. Neviňte hříšníka, moji bratři, ale mějte s ním soucit, neboť jeho hříšnost není nic než nevědomost, která bude muset být odplacena, ať již v přítomnosti či v budoucnu. Toto my z Východu nazýváme zákonem karmy, ale vy ze Západu jste tuto pravdu vymazali ze svého náboženství, neboť soudíte, že se člověk může vyhnout následkům svých špatných činů skrze pokání. Přesto je zákon karmy zákonem laskavým, neboť jestliže se člověk může vyhnout následkům hledání JÁ špatným způsobem, jak potom přijde na to, jak jej hledat způsobem správným? Cestou omylů člověk nakonec dosáhne Pravdy - Pravdy tohoto JÁ, která ho osvobodí. Pokoj s vámi."

Zeptal jsem se pana Patmora, proč se náš druhý učitel jmenuje jako zvíře, a on řekl, že to tak není, a že to zvíře se řekne s krátkým a, ale toto slovo je s dlouhým á a znamená to něco jako mnich.

Pan Patmore poznamenal, že mi závidí, že můžu vidět tak skvělé duchy a hrozně moc by si přál, kdyby je také mohl slyšet a vidět. Chudák pan Patmore - musí to být opravdu k vzteku být napůl slepý... Bridget má příšernou rýmu a kýchá kudy chodí. Tuším, že já to chytnu hned po ní.

11. října V sobotu jsme jeli na den do Harrogate navštívit pana Kellyho, který je kamarád pana Patmora, a poobědvali jsme s ním. Pan Patmore si moc přál zajít za věštkyni (jasnovidka a medium), o které slyšel, a chtěl mě vzít s sebou, aby zjistil, co uvidím. Tak jsme se po obědě sebrali a šli tam, a skvěle jsme se bavili. Madam Jakjensejmenuje byla vcelku milá stará babka s docela pěknou aurou. Říkala, že mám okolo sebe velmi účinné síly, nebo něco takového, a že často nepotkává lidi jako jsme my, kteří jsou tak duchovní a mají tak krásné aury. Chtěla vědět, koho má dělat nejdřív, a pan Patmore řekl, ať začne se mnou. Na to se podívala do skleněné (křišťálové) koule, a začala mi předpovídat budoucnost.

Říkala, že budu skvělým malířem a podniknu cestu přes vodu, že se ožením docela mladý a budu moc šťastný. Ale pověděla mi, že si musím dávat pozor na své zdraví, že nejsem vůbec silný. Říkala, že jsem výrazně jasnovidný a až budu starší, budu vidět věci a budu mít také dar léčit a budu schopen uzdravovat lidi tím, že na ně vložím ruce, a že vykonám spoustu dobrého. Musím říct, že to dost rozmazávala, a nechápal jsem, o co jí jde. Říkala, že budu moc bohatý, a že si vydělám taky spoustu peněz svými obrazy. (Docela špatně: V životě jsem neprodal jediný obraz. Pokud se týče mého prvního manželství - nepředvídala to druhé - to nebylo v žádném případě šťastným spojením. Celkově mám za to, že její věštění bylo směsicí parapsychologie a hadačství, jak tomu je u většiny věštců.) Když mi toto všechno pověděla, zeptala se, jestli chceme, aby k nám promluvil její průvodce, a pan Patmore přisvědčil. Když mluvila, viděl jsem divně vypadajícího ducha, jak postává kolem oblečený jako rudý Indián, které znám ze svých obrázkových knížek, ale nevěděl jsem, co chce. Když jsme řekli, že si chceme promluvit s jejím průvodcem, zatáhla závěsy, aby se v místnosti trochu setmělo, pak se posadila a zavřela oči. Potom se začala kroutit a chovat tak prapodivně, že mi bylo docela trapně a myslel jsem si, že jí klepne pepka.

Najednou v ní duch zmizel a ona začala mluvit moc zvláštně (lámanou angličtinou), takže jsem stěží rozeznal, o čem mluví. Mluvila trochu jako malé dítě, a já jsem tam málem vyprskl smíchy. Nemůžu si za nic na světě vzpomenout na všechno, co ten duch říkal, a pan Patmore ve tmě neviděl a nemohl si to poznamenat. Ale zdálo se, že nás častuje mnoha lichotkami a že nás považuje za velké hvězdy, protože věříme ve spiritualismus a tak dále. Říkal, že mezi spánkem a smrtí není moc velký rozdíl, a že když se to tak vezme, umíráme každou noc, když usneme, protože opouštíme svá těla. Jediný rozdíl je, že se do nich ráno vracíme, ale až opravdu umřeme, tak se nevrátíme, a nic víc v tom není. Když nastal čas, kdy musel odejít, řekl: "Já muset jít teď, já rád mluvit s vami. Já doufat vy přijít zase." Pak jsem uviděl, jak vychází z té paní Jakjensejmenuje. Ale pak tam byl ještě jeden duch; který se do ní snažil dostat (ovládnout ji), ale zdálo se, že se mu to moc nepodařilo, a jakoby na ní zvenku visel a snažil se, aby mluvila k panu Patmorovi. Říkal, že je strýc Jim, což pana Patmora moc překvapilo. Pak jsem ho slyšel říkat spoustu věcí, ale když je nahlas opakovala ta babka, nebylo to to stejné, a znělo to jako samé nesmysly, protože to všechno nějak popletla, nevím ale proč. (14)

Po chvíli, co se tohle dělo, duch řekl, že se musí rozloučit, protože mu ubývá síla, nebo něco takového. Pak zmizel, a ona otevřela oči. Chudák pan Patmore se toho moc o svém osudu nedozvěděl, protože řekla, že je moc unavená na to, aby ještě někoho dělala, a že doufá, že přijde znovu někdy jindy. A tak to skončilo. Pan Patmore jí dal nějaké peníze a šli jsme.

Než nám jel zpáteční vlak domů zbylo nám dost času na návštěvu u tetičky Maud. Tak jsme se za ní bez ohlášení zastavili, a ona byla nesmírně milá, a k panu Patmorovi se u čaje chovala moc hezky. Samozřejmě jsme jí neřekli, kde jsme byli, ale pověděli jsme, že jsme byli celý den u pana Kellyho. Ve vlaku jsme měli kupé pro sebe, tak jsem panu Patmorovi pověděl o všem, co jsem viděl, a že jeho strýc byl holohlavý a měl licousy, což on potvrdil, ale řekl, že od té doby, co se stal duchem, asi přišel o rozum. Tak jsem mu pověděl, že to byla vina té paní Jakjensejmenuje a ne jeho, protože překroutila snad všechno, co říkal. Taky jsem se pana Patmora zeptal, proč si nechává říkat madam, když není Francouzska, a on odpověděl, že to mají takoví lidé ve zvyku, a že si myslí, že je to moc hloupé. Když jsme přijeli domů, byla už tma, a paní Patmorová chtěla celá nedočkavá o všem slyšet.

20. října Dnes přišel dědeček a řekl nám, že brzy odejde do vyššího světa (na vyšší úroveň), a že už pro něj nebude tak jednoduché nás navštěvovat a mluvit s námi. Možná ho prý ještě budu schopen vnímat, ale nebyl si tím jistý. No doufám, že to půjde. Bylo by to velké neštěstí, kdybych už nikdy nemohl vidět svého drahého dědečka.

* * * * *

Zde jsem nucen čtenářům oznámit, že v tomto místě je deník přerušen a nečekaně končí. O několik let později si autor vzal druhou část deníku k italským jezerům - chtěl jím pobavit svou první ženu - a nešťastnou náhodou jej zapomněl ve vlaku, a protože italský národ v té době právě nevynikal bezúhonností, už nikdy se s ním neshledal, patrně z toho důvodu, že ležel v zavazadle s jinými svršky. Dozvěděl jsem se od jeho vdovy, která, jak jsem se již zmínil, byla jeho druhou ženou, že ztracené části deníku pokračovaly až do jeho dvacátého roku, kdy se jeho zápisky staly natolik sporadickými, že by se jen stěží dalo o vedení deníku hovořit. Zdá se, že později si už jen poznamenával některé myšlenky a dojmy do různých notesů, které se jevily na první pohled tak nevýznamné, že byly během stěhování vyhozeny do sběru. Kdyby v té době již žil se svou druhou ženou, nepochybně by se této katastrofě zabránilo, avšak jeho první žena si vypěstovala extrémní odpor vůči jeho duševním schopnostem a vůči jeho velkému zaujetí okultismem a všemu, co s tím souvisí, že byla pravděpodobně vděčná za příležitost zbavit se jeho záznamů tak pohodlným a nenápadným způsobem. Je však třeba připustit, že částečně za to nese vinu nepořádnost samotného autora a jeho naprostá lhostejnost k světštějším stránkám každodenní existence. Neboť, jak mě informovala paní X., raději, než aby se trápil tříděním svých papírů, požádal bezstarostně svou ženu, když se jich již nakupilo příliš velké množství, aby z celé sbírky udělala

táborák, a nechala ho bez vyrušování pokračovat v činnosti, které se právě náhodou věnoval.

To mne přivádí k tomu, abych podal zběžný nástin jeho života (jak mi byl vylíčen jeho vdovou), poté, co o něj přestal s benevolencí pečovat osvícený a milovaný pan Patmore, který, se dožil pokročilého věku a poté se v míru přesunul na druhý břeh, když podřimoval v křesle. Jeho laskavá a skromná žena jej jen o pár měsíců předešla.

Když bylo autorovi deníku osmnáct, vzali ho rodiče do Německa a umístili ho do rodiny žijící ve Wiesbadenu. Toto rozhodnutí mělo hned tři důvody, jednak aby se dobře naučil německy, aby podstoupil léčbu u německých lékařů, a též na vlastní žádost, neboť chtěl pokračovat ve studiu hudby v "jejím domovském kraji" .

Když pár let pobyl v poměrně příznivém prostředí Wiesbadenu s příležitostnými návštěvami Londýna, zjistil, že přes svou silnou náklonnost k hudbě jeho nadání spíše směřuje k malířství, a tak se rozhodl odjet do Paříže za účelem studia výtvarného umění. A přestože jeho puritánská matka protestovala proti tomuto plánu na základě toho, že francouzské hlavní město je "povrchní a zkažené", a jeho obyvatelé běžně znesvěcují sváteční dny a oddávají se i ostatním projevům bezbožnosti, její námitky syn nebral příliš vážně, neboť již nejen dosáhl dospělosti, ale zdědil též podstatnou sumu peněz, která, abych se vyjádřil alespoň obrazně, držela vlka v bezpečné vzdálenosti od vrat. Navíc jeho otec tento nápad schvaloval, protože tak syn mohl získat jistou praxi v jazyce kultury a vzdělanosti.

V pařížském penziónu, kde bydlel, se seznámil s krásnou Američankou, která se měla stát jeho první ženou, a která se v té době bez úspěchu snažila pod vedením jednoho z renomovaných učitelů zpěvu, kterých tenkrát v Paříži byla hojnost, vycvičit svůj nepříliš pozoruhodný hlas. Vlivem častých setkání, která osud nastražil tak, aby došlo k vzplanutí romantických vášní, se city těchto dvou mladých lidí příliš pevně provázaly, a o osmnáct měsíců později byli v Londýně s náležitou slávou a obřadností, která se při takové události vyžaduje, oddáni. Po líbánkách na Rýně se usadili a začali žít v Londýně manželským životem.

Naneštěstí se však po čase sladké štěstí z prvních měsíců začalo citelně vytrácet. A brzy oběma stranám začalo být jasné, že místo toho, aby se se svým druhem doplňovali, jsou si vzájemnými protiklady, ovšem bez onoho oživujícího přínosu, které prý takové spojení často vyvolává. Mladá paní X. se ukázala být velmi ambiciózní a toužila zdolávat ty nejvyšší příčky společenského žebříčku, zatímco její manžel měl vůči takovým povýšeným marnostem značný odpor. Existovaly další důvody, které mezi nimi vytvářely napětí. Jeho žena byla zřejmě velmi výrazně sexuálně zaměřená, zatímco on sám nebyl nijak zmítán přehnanými sexuálními tužbami. Ovšem tím, co nejvíce ničilo jejich manželské soužití, byla žárlivost jeho ženy vůči jeho zájmům a aktivitám, na kterých se nemohla podílet. Jednak to bylo jeho malování, jednak, a to především, okultismus a jeho průvodní jevy, které odváděly jeho pozornost od její okouzlující, avšak sobecké osobnosti. K tomu všemu se jeho žena musela vyrovnávat s jeho věčnou nedochvilností, znepokojující roztržitostí, a nerespektováním toho, že se lidská bytost obvykle udržuje při životě stravou podávanou denně v určitý čas, a že i pán domu nemůže vyžadovat jídlo v tu nejnemyslitelnější hodinu, aniž by otřásla poklidným chodem celé domácnosti.

Člověk se neubrání údivu nad tím, proč muž nadaný tak výraznými duševními schopnostmi nebyl s to odhalit charakter své ženy dříve, než se s ní oženil, a proč též neobdržel varování, že manželství nebude nijak šťastné. Zde se však setkáváme s jednou z těch podivných ironií lidské mysli. Jedině ti nejvyšší Mistři dokáží předpovídat své vlastní osudy. Jasnovidectví předpovídací povahy je skutečně natolik křehkou záležitostí, že je téměř nemožné vyloučit z jakékoli předpovědi týkající se samotného jasnovidce vliv jeho přání a myšlenek. A pokud se týče autorova neúspěchu odhalit snoubenčin charakter z její aury, musí si člověk uvědomit, že stav zamilovanosti podstatně, i když jen dočasně, mění aurické vyzařování, a že se i běžně sobečtí lidé stávají do značné míry nesobeckými, když se všechny jejich myšlenky soustředí na jinou bytost.

Ale nyní zpět k hlavnímu tématu. Toto nanejvýš neblahé spojení trvalo nějakých devět let, a bylo pak náhle ukončeno tragickým a neúspěšným pokusem přivést na svět dítě, přestože zdravotní stav matky na takový náročný úkol evidentně nestačil. Soudě podle jednoho z jeho dopisů a z toho, co jsem se dozvěděl od jeho druhé ženy, autor deníku měl předtuchu (která se ukázala být správnou), že se dítě narodí mrtvé a život jeho matky bude ohrožen, ale jeho žena trvala na tom, že dítě chce, a lékaři se domnívali, že by to mohlo prospět jejímu zdraví a dodat jí radost ze života, a tak byl přehlasován, a ona ve třiceti letech zemřela.

Mezitím, asi sedm let po svatbě, autor potkal mnohem milejší a chápavou skotskou dívku, které bylo souzeno stát se jeho druhou ženou. Díky blízkému přátelství, které se mezi nimi utužovalo, psal této dívce stále častější a delší dopisy, které by ve skutečnosti samy o sobě mohly tvořit deník. Však kvůli jeho nepraktičnosti a lhostejnosti k malichernostem, které byly pro jeho povahu charakteristické, zůstala většina dopisů bez data, zmíněn byl vždy pouze určitý den v týdnu. Mnoho těchto dopisů vzniklo, když byl autor na cestách v zahraničí, bez své neurotické ženy, která si stěžovala, že ji cestování příliš unavuje, než aby z něj mohla mít potěšení. Jestli to byl skutečný důvod, nebo ne, není důležité. Každopádně její manžel podle všeho podnikal časté cesty na kontinent, a právě pasáže z jeho dopisů z cest tvoří závěrečnou část této knihy, společně s dvěma záznamy, které se jeho druhé ženě podařilo zachránit před jistým smrtelným nebezpečím v odpadkovém koši. Kromě příležitostných poznámek se většina vybraných úryvků týká duchovních záležitostí a filozofických úvah. (C. S.)

Zápis v poznámkovém bloku, zřejmě z počátečního období prvního autorova manželství.

Bez data Začíná být více než jasné, že naše manželství je beznadějným omylem. Nikdy předtím jsem si S. B. nestěžoval, ale když se dnes po mé meditaci náhle objevil, dost jsem se styděl, že jsem se úplně neovládl. Proč mě nevaroval, že nejsem ta pravá osoba, která by učinila J. šťastnou? Přiznám se, že jsem se po tom, co mi odpověděl, cítil trochu sklíčeně. Řekl na to: "My Starší Bratři tu nejsme proto, abychom zasahovali do karmy našich žáků. Oba dva, ty i tvoje žena, máte určitou karmu, kterou si spolu musíte odčinit, a kdybych tě varoval, mařil bych záměry Vládců Karmy. To samozřejmě není v žádném případě přípustné. Můj synu, jak si usteleš, tak si lehneš. Proč myslíš, že není jasnovidcům umožněno dokud nedosáhnou Pátého Zasvěcení, kromě výjimečných případů, předvídat vlastní osud? Být varován znamená být předem vyzbrojen. To je má odpověď. Žehnám ti, můj synu..." Poté se usmál a odešel.

Dopis psaný slečně G. (později druhé paní X.)

... Krásná scenérie pokažená hroznou duchovní atmosférou. Kdysi se na tomto pobřeží muselo provozovat hodně černé magie. Zbyly zde nanejvýš nepříjemné myšlenkové formy. Není ani možné zahnat je meditací, je to jako zapálit vonnou tyčinku nad plnou žumpou. Včera jsem projížděl Marseilles. Je to sídlo zkaženosti. Zpozoroval jsem zde něco velmi zajímavého. Na kopcích za městem jsou nějací altruističtí dévové. Vstřebávají do sebe všechno to špinavé duševní miasma z města, a chrlí je zpět úplně čisté. (15) Jinak by Marseilles postihla nějaká strašná katastrofa... Příští týden se podívám do Monte Carla. Napiš mi poste restante...

Monte Carlo, čtvrtek

... No to je místo! Ráj i peklo v jednom! Neumíš si představit, jaké jsou tu duchovní vibrace. Vydržím to tak dva dny, pak musím do Itálie!... Tady na kopcích jsou jiní dévové než v Marseilles, jakoby se od celé věci odtahují. Kdyby tu neznělo tolik dobré hudby (což má nepochybně do jisté míry očistný účinek), věřím, že by ty síly Casino spálily. To se pravděpodobně nakonec stane, nebo možná bude potopeno. Oheň a voda jsou v takovémto případě jedinými účinnými očistnými prostředky...

Florencie, úterý

Jak mám rád Itálii, s jejími kostely a katedrálami, a mnichy a jeptiškami a duchovními! Ale bývají často chlípní, alespoň někteří z nich. Dnes odpoledne jsem jel autobusem. Vcelku pěkná Angličanka se zrovna chystala usednout vedle kněze, když jsem viděl, jak rychle dává ruku na sedadlo, na které sedala. Dívka samozřejmě vyskočila a vztekle se na něj podívala, ale on se s omluvou usmál a předstíral, že to neudělal záměrně. Ale já jsem viděl jeho nepěknou rudou auru, a věděl jsem, že to bylo jinak. Bylo by mnohem lepší, kdyby se kněží mohli ženit. Proč se předpokládá, že se jim vyhnou sexuální potřeby? Jsou to přeci jen lidé. Rád bych tu žil. Ale to není má karma. Už jsem se v Itálii jednou narodil. Byl jsem mnichem. Vybavil jsem si vzpomínku na tu inkarnaci včera, když jsem byl ve Fiesoli. Ale to je příliš dlouhé vyprávění do dopisu, či spíš do tohoto dopisu, protože se cítím dost unavený... Dnes jsem navštívil jednu z galerií, křesťanské náboženství bylo bezpochyby v minulosti pro malíře ohromnou inspirací. Přesto mám neblahou předtuchu, že jeho dny jsou sečteny, a že již nebude mnoho papežů. Náboženství přicházejí a odcházejí. Když splní svůj účel, zmizí. Myslím, že jeden z nejpopulárnějších kultů budoucnosti bude spiritualismus - tedy až se technika komunikace dostatečně zdokonalí. Vůbec si nejsem jistý budoucností teozofie. Láma říkal, že dva z Bratrů se jí zabývali pouze experimentálně. Nemyslím tím, že bych pochyboval o její pravdivosti, ale jak na ni budou lidé reagovat, když již v jejím čele není žádná podmanivá a silná osobnost, je jiná věc...

Bellagio (italská jezera), pátek

... Přijel jsem sem v úterý . Přál bych si, abys tu byla se mnou, a mohla se také těšit z úchvatné krásy tohoto místa, "kde každý pohled pohladí a člověk není ubohý", ale jen přívětivý a prostý... Znovu jsem přemýšlel o náboženství. Nahoře nad velkým skalním útesem tyčícím se nad Caddanabbií je malá kaple. Protože jsem přijel vlakem, nevím, kolik podobných kapliček vystavěných na vrcholcích kopců jsem minul. To je ten druh krásy, která mi chybí v anglických kopcích. Jediná, kterou si v tuto chvíli vybavuji, je kaple svaté Marthy nedaleko Guildfordu. Nebo svatého Martina? Nepamatuji se. To nevadí. Chtěl jsem říci toto: kolik poezie a malebnosti bychom v životě postrádali, kdyby nebylo náboženství - jistého typu. Je to přeci špička či věž kostela, která dodává poetickou konečnou tečku každé vesnici, jsou to hlasy kostelních zvonů unášené večerním vánkem, které poskytují duši poetickou hudbu. Nejsou snad tyto krásné věci "věčnou radostí" ?... Právě jsem uslyšel hlas, který mi říkal: "Nedělej si starosti, můj synu. Vždycky budeme podporovat nějaký druh náboženství, který by vyhovoval lidským potřebám. Ale jak bychom mohli dokonce i my předvídat, jakou přesnou podobu získá, když nevíme, jak se většina lidstva bude příštích několik set let morálně a duchovně vyvíjet? Dosud pouze poměrně málo lidí začalo skutečně praktikovat to, co Mistr Ježíš učil před dvěma tisíci lety. Kvůli této pošetilé lhostejnosti vůči morálním a duchovním zákonům bude na Lidstvo muset brzy být uvrženo velké soužení, aby se poučilo zkušeností, když se odmítlo poučit prostřednictvím moudrosti..." Musím říct, že to není moc příznivá zpráva. Rád bych věděl, jaké soužení to bude? Určitě ne válka! Možná jsme hloupí, ale jsme snad hloupí tak moc, aby nastala poté, co jedna právě skončila? A to si vůbec nejsem jistý, že by nám byla přičtena k dobru. Řekl bych asi toto, že když se velká Říše pustí do malé komunity jako jsou Búrové - a skutečným důvodem její agrese je láska k penězům - je to jako když obrovský chlap mlátí ženu proto, že ji nemůže přinutit, aby mu dala, co on chce!

Baveno, pondělí

... Čtu právě Henryho Jamese. Pokud umění říci velmi málo tolika slovy, jak jen je to možné, dělá velkého spisovatele, pak si H. J. zaslouží vavřínový věnec. Avšak mně se zdá, že jediné, co ospravedlňuje popisování věci obšírným způsobem je, pokud se tím dodává textu vtipnost, ať se ale propadnu, jestli se dá najít špetka humoru v H. J. Některé odstavce jsou tak záhadné, že mám podezření, že obsahují něco vysoce nemravného.*)

Osobně si myslím, že vyžaduje větší šikovnost vyjádřit něco extrémně nemravného vysoce kultivovaným způsobem, než to zakrývat dvojsmyslnostmi, jak to dělá H. J. První je obvykle vtipný, onen pouze únavný. Přeci však, kdo jsem já, že se pouštím do kritizování? Mé mladické ambice psát se vytratily tak jako ostatní bláhové ambice... Právě jsem měl na okamžik vidění, že jsem ve své poslední inkarnaci býval spisovatelem, a svou touhu psát jsem přenesl do inkarnace této. To vysvětluje, proč jsem si tak dlouho vedl deník, když by to většinu chlapců v mém věku dávno začalo nudit. Nemám se však v tomto životě stát spisovatelem, ale snažit se rozvíjet-lidi a pomáhat jim svými parapsychologickými schopnostmi, a také do jisté míry svým malováním.

*) S. B. mě právě se svou typickou shovívavostí telepaticky pokáral za mou poznámku o nemravnosti. Říká, že nic v Přírodě není nemravné, je to jen chybný postoj vůči něčemu, kvůli kterému máme pocit, že je něco nemravné. Tento chybný postoj je většinou důsledkem Domýšlivosti. Jsou jisté věci, které považujeme za nedůstojné, tak je tutláme a říkáme, že "nejsou pěkné". Musíme se stále učit nebýt takovými pokrytci a dívat se na Přírodu jasným zrakem... Jak je to pravdivé. A jakou cenou my Angličané platíme za pokrytectví. V Německu jsou prostitutky pravidelně vyšetřovány policejními lékaři, v Anglii se snažíme předstírat, že prostituce neexistuje. Výsledkem je rozšíření pohlavních nemocí. Jsme více syfilizovaní než civilizovaní!

Ještě co se týče mých vyprchalých literárních ambicí, cítím, že když člověka chytne nějaké prudké, i když třeba dočasné nadšení, například pro psaní poezie, skládání hudby nebo malování obrazů v některém období jeho života, je to jednoduše proto, že se těmto věcem věnoval v životě minulém. Ale proč se taková touha projeví v určitém okamžiku, to, se přiznám, vysvětlit neumím - možná to má co dělat s astrologickými vlivy. Jednoho dne o tom budu meditovat... Je velmi obtížné se v téhle vesničce dostatečně vyspat. Jednak tu každou čtvrthodinu hlasitě bijí kostelní hodiny, jednak místní Italové obdařeni velmi zvučnými hlasy mívají právě pod mými okny až do bílého dne velmi ostré výměny názorů. Abych byl přesný, oni mají pocit, že jen tak konverzují!...

Lugano, sobota

... Právě jsem dostal dlouhý dopis od J. (jeho žena) plný výčitek. Chce, abych se vrátil. Ale když přijedu zpátky, budou jen scény. Jsem ten typ manžela, kterého má J. ráda, když je pryč, a kterého nesnáší, když je s ní. Jelikož nemohu být současně pryč a s ní, nemá tato situace řešení. Přesto existuje. I když se mi nechce vracet do Londýna a opustit mou milovanou Itálii, jsou jisté věci, které mi ji nahradí. Jednou z nich je to, že tě zase budu moci vidět. Kromě toho, je tam více lidí, kteří potřebují léčbu. A další věc - A. má pro mě nějaké papíry k podpisu. Tohle mě opravdu nudí. Tuším, že kdybych si musel vydělávat peníze, raději bych bydlel v chatrči, než abych plýtval časem na hromadění zlaťáků. Což mi připomíná, že

jsem ti nikdy neodpověděl na tvůj dotaz ohledně toho obrazu, který si chce koupit tvá přítelkyně. S radostí jí ho věnuji. Ale ne za peníze. Rozhodl jsem se, že nikdy obrazy nebudu prodávat. (Někde ho pro ni doma vylovím.) Maluju z lásky a ne pro špinavý výdělek. Tím chci alespoň trošku splatit ty blahobytné poměry, do kterých jsem se narodil. Toto je vcelku zajímavé, právě jak jsem napsal tuto větu, objevil se náhle Láma a řekl: "Nežil bys v tomto blahobytu, kdyby sis ho nezasloužil svou velkou štědrostí v dřívější inkarnaci. To je skrytější význam slov ve vašem Písmu: Jak člověk zaseje, tak sklidí." Pak dál říkal, že každý opravdový umělec je, aniž by to tušil, druhem Karma Jógy, protože pracuje kvůli práci samotné, a nestará se o odměnu... V tomto hotelu je ubytován muž s hroznou chorobou, které se myslím říká roztroušená skleróza. Ptal jsem se Lámy, jaké strašné skutky v minulém životě mohou mít za následek tak děsivou situaci? A on řekl, že krutost. Ten muž byl v dřívější inkarnaci inkvizitorem. Díky Bohu, že se mi podařilo vyhnout této karmě! Důsledkem krutosti je, že se narodíte jako hrbáč. Zeptal jsem se však, jaký to má smysl, když si oběti sebou stvořené karmy na své skutky nepamatují? A on odpověděl, že fyzický mozek si sice nepamatuje, ale duše ano... Na latinských rasách je jedna věc, která se mi nelíbí, a to je jejich kruté zacházení se zvířaty. Přesto když se dívám na jejich aury, schází jim pouze jistý druh představivosti. To samozřejmě zcela mění jejich výslednou karmu. Jedna věc mi přesto stále vrtá hlavou. Nezdá se, že by boží nařízení, aby se zvířata rodila s instinktem navzájem se lovit, bylo příliš laskavé. Ale Láma na to řekl, jak by se jinak mohla vyvíjet? Prostřednictvím tohoto instinktu se učí jisté dávce šikovnosti, díky níž rozvíjejí své schopnosti. Zvířata nejsou krutá v tom smyslu slova jako někteří lidé, protože ona si krutosti jako takové nejsou vědoma. Kočka, která si hraje s myší, je právě tak spokojená, jako když si hraje s klubkem vlny... To mě nikdy nenapadlo... Je tu jedna italská dívka, která je neskutečně krásná, a vyvolávala ve mně dost romantické pocity, dokud jsem neuslyšel její hlas. To je ta potíž, spousta zdejších žen má hlas jako hrom. Někteří muži jsou tu opravdu velmi energičtí, jiní vypadají jako vrazi, ale jsou docela neškodní.

Pasáže z dopisů z následujícího roku

Paříž, pondělí ... Je moc milé být zase se všemi svými přáteli umělci. Avšak aura tohoto města "pisoárů a prostitutek" mě v mém současném rozpoložení dost ruší, a rozhodl jsem se vyrazit do Španělska již příští týden. Napiš mi poste restante do Toleda... Mám tušení, že přijde doba, kdy se v malířství čím dál více budou zobrazovat "nižší úrovně" astrálního světa. Se svými rozmazanými barvami a nesourodými výjevy se zřetelně ubírá tímto směrem. Toto období bude trvat pravděpodobně asi šedesát let, a pak přijde reakce. Mnoho mých přátel má dojem, že mé obrazy jsou úplně šílené. Možná jsou, ale ne pro mne. Snažím se zachytit chabý obraz toho, co spatřuji ve svých vizích vyšších světů. Neoslovuje to ty; kteří si myslí, že je jen jedna úroveň - ta materiální...

Toledo, pátek ... Mučí mě tu blechy. Je to opravdu nechutné. Polovinu času tady strávím škrabáním po celém těle. A to má prý být slušný hotel... Španělská krajina je pro mne vcelku zklamáním. Člověk si Španělsko představuje jako hru barev, ale skalnaté oblasti jsou celé ponuře zbarvené a strohé... Vždycky jsem tušil, že v jedné z mých inkarnací jsem vystupoval proti inkvizici, a dnes odpoledne se mi vybavila vzpomínka, která to potvrzuje. Vyvolala ji zřejmě atmosféra tohoto místa. Člověk toho slýchává spoustu o nešťastnících, kteří byli upáleni na hranici nebo byli mučeni na skřipci, ale zřídka se dozví o těch, kteří své "kacířství" odvolali a vyvázli s menším trestem. Pokud má vize nebyla zkreslená, patřil jsem mezi ty druhé. Kvůli podezření z kacířských názorů, které jsem nepochybně zastával, jsem byl předveden před tribunál. Někteří z těch pánů vypadali velmi zle, ale ne všichni. Jeden nebo dva skutečně věřili tomu, že tímto fanatickým a extrémně krutým způsobem zachraňují duše. Jiní tomu možná také věřili, ale měli v sobě též vášnivou zálibu v krutosti, jakkoli nevědomou. Můj postoj k celé záležitosti se značně lišil od postoje mučedníků, kteří zjevně a snad až domýšlivě brali své vlastní přesvědčení natolik vážně, že pro ně byli připraveni zemřít.

Ve skutečnosti jsem si byl dávno předtím jistý tím, že většina mučedníků má pouze chuť na sebe upozornit, jinými slovy, že jejich touha po mučednictví je vyvolána skrytým druhem ješitnosti. Sami si to neuvědomují, ale když na to přijde, kdo si je schopen uvědomovat skutečnosti o sobě samém? Mimochodem S. B. říká, že není daleko doba, kdy se bude prosazovat celé vědecké odvětví zabývající se seberealizací... Ale to odbočuji. To, čemu jsem v těch dobách věřil, bylo všeobecně tajné, a pro tehdejší svět nepřijatelné, proto by bylo mé upálení na hranici či jiná, "lehčí nepříjemnost" , bezesporu plýtváním mučednictvím! Cesta ven z této nezáviděníhodné situace byla vcelku jednoduchá. Usoudil jsem, že tito pánové se svým absurdním přesvědčením, že k Bohu lze mít jen jeden jediný přístup, a to skrze "Církev svatou", jsou jen o trochu lepší - či spíše mnohem horší - než děti, a že je tudíž nejjednodušší jim vyhovět, tak jako člověk vyhoví malým klukům a holčičkám, kteří dětinsky věří nějakému nesmyslu. Proč bych měl prokazovat těmto hloupým pošetilcům takovou úctu, abych k nim byl upřímný, když mě oni sami krmí ohromnou lží? A tak jsem předstíral, že mě naprosto přemohli svými působivými argumenty, a že z toho důvodu jsem připraven odvolat veškeré kacířské názory, které jsem kdy měl. Jelikož byli dostatečně ješitní a fanatičtí, svými slovy jsem jim zalichotil, a pokání, které jsem musel podstoupit za to, že jsem o Církvi vůbec pochyboval, bylo poměrně lehké. Nemysli si prosím, že si chci dělat reklamu - zvlášť proto, že někteří lidé by si snad právem řekli, že jsem byl zbabělý - ale já spíš soudím, že jsem byl naštěstí málo domýšlivý, a to mi zachránilo kůži. Neboť já to považuji za druh domýšlivosti, když si nějaká osoba představuje, že má absolutní pravdu, a je o ní tak přesvědčena, že by se nechala zaživa upálit nebo si nechala nadosmrti vykloubit všechny údy. A jak naivní je to představa o Bohu! Myslet si, že je Bůh tak malicherný, aby se zajímal o to, jakým způsobem se mu lidé přibližují? Pevně zakořeněným hříchem Církve, který se táhne celými jejími dějinami, je její láska k moci. A dokonce i v dnešní době se mi zdá, že tuto skutečnost cítím.

Ještě jedna poznámka, i když je pro mne dost těžké vyjádřit se správně: Myslím si, že když někdo něčemu opravdu nevěří, nedělá mu potíže předstírat, že tomu věří. Bojíte se na Vánoce předstírat kvůli své malé neteři, že věříte na Santa Clause? Ne. Protože víte velmi dobře, že je Santa Clausovi (předpokládám, že to byla osoba?) naprosto lhostejné, zda v něj věříte nebo ne. Už toho bylo dost. Napíšu ti znovu za pár dní, jestli bude co zajímavého sdělit.

Madrid, středa ... Dostal jsem dopis od své ženy, ve kterém mi píše, že je těhotná. Ta zpráva mi dělá starosti. Jak jsem ti už říkal, vždycky jsem měl předtuchu, že mít dítě nebude pro J. dobré, ale nechal jsem se přemluvit lékaři. Když jsem se na to ptal S. B., mluvil nezávazně a řekl mi, že člověk, který v životě nikdy neriskuje, se nikam nedostane. To je samozřejmě docela pravda. Ale stejně, celá ta věc mi dělá starosti... Včera jsem tu potkal mnicha, a k mému úžasu jsem zjistil, že je Angličan. To ve mně vzbudilo takovou zvědavost, že jsem se na něj spirituálně zaměřil. A přišel jsem na toto: Byl jednou z těch líných duší, které (a slovo duše tu užívám v jeho literárním významu) plýtvají svou inkarnací a jednoduše opakují zkušenosti předchozího života. Kdyby konal svou povinnost, musel by být aktivním obchodníkem a účastnit se mužských záležitostí. Ale on natolik prahnul po klidu a míru své minulé inkarnace, kdy byl františkánským mnichem, že nedokázal odolat pokušení znovu se stáhnout ze světa. On nic z toho přirozeně neví, a já bych mu to dost dobře říci nemohl, protože by mi dozajista nevěřil, a protože by si pravděpodobně myslel,

že jsem vyslancem jeho veličenstva ďábla! Dnes večer se objevil Láma a řekl mi, že jsem se v tom mnichovi nemýlil, a že existuje docela dost netečných duší, které se stejným způsobem vyhýbají svým povinnostem. Avšak jejich rozhodnutí jim nepřináší žádné uspokojení, protože jsou si téměř neustále vědomy vnitřního konfliktu, který nedokážou objasnit. To by vysvětlovalo, proč jsem z aury toho muže poznal, že není skutečně šťastný. To je docela zajímavé, že?

Madrid, neděle ... Dnes jsem tu šel na velkou mši, abych zjistil, co zde vycítím. Je tu nepochybně objekt, něco jako východní chrám, který vytváří během obřadu esoterická substance, a když se celý zástup zvedne, vyvolá velkého Dévu, který se na celé shromáždění rozzáří. Pro ty, kteří to mohou vidět, je to všechno moc krásné. Ale kolik si z toho odnesou věřící, záleží ve velké míře na jejich síle vnímání. Některé aury kolem mě byly značně blahodárně ovlivněny, jiné mnohem méně... Vzhledem k tomu, co mi J. napsala o svém stavu, jsem se rozhodl vrátit domů dříve, než jsem měl v plánu. Doufám, že se asi za týden uvidíme...

Pasáže z dopisů napsaných po smrti první ženy

Londýn, pondělí ... Z tvých myšlenek, které ke mně doléhají, jsem pochopil, že si svůj pobyt v přírodě pěkně užíváš. Mám pravdu?... L. a F. (dva jejich přátelé) se do sebe vášnivě zamilovali a jsou rozhodnuti se vzít. Poznal jsem z jejich aury, které rozhodně nejsou v souladu, že jejich manželství nebude šťastné. L. jsem varoval, ale ona mi to odmítá věřit, takže je patrně jejich karmou do toho praštit a pak toho litovat. Je mi to líto, ale co se dá dělat? Zašel jsem dokonce tak daleko, že jsem té dívce poradil, aby se raději stala jeho milenkou, než aby se vázala. Netřeba říkat, že se zhrozila, jaké jí to dávám skandální rady! Stejně jsem si tím naprosto jistý - chvíli spolu budou žít, pak brzy zjistí, že se počáteční stav romantického poblouznění vytratil a že nejsou skutečnými partnery. Došel jsem k závěru, že když jsou někteří lidé zamilovaní, napojí se vzájemně na svá vyšší já či duši, jinými slovy na svou éteričtější podstatu, která je dočasně očištěna povznášejícími vibracemi zamilovanosti, a zůstanou slepí vůči osobnosti. Chápeš, jak to myslím? Je dost těžké to nějak vyjádřit. Nemusím ti říkat, že když lidé takto oslepnou (právě jako já a J.) a neuvědomují si to, a jdou a spojí své životy, je to celé karmická záležitost. Můžeš namítnout: tak proč ses snažil zabránit L. a F., aby se zklamali? Ale to by ses mohla stejně dobře zeptat, proč se pokoušet zachránit tonoucího? Odpověď je zřejmá: pokud se ti ho podaří zachránit, je jeho karmou být zachráněn, a pokud ne, pak je jeho karmou utonutí. Doufám, že se u L. a F. mýlím, ale mám obavy, že ne. (Předpověď mého manžela se ukázala být správná.)

Keswick, neděle ... Prosím pošli tak jako já J. nějaké laskavé modlitby. Není ještě na astrální úrovni šťastná a nedokáže se aklimatizovat na život, ve kterém Společnost ve světském slova smyslu nehraje žádnou roli. Vím to od matky, která ji kontaktovala. (Matka mého muže zemřela pár let po jeho první svatbě.) J. se dost tvrdohlavě ode mne odvrací, protože mi, jak víš, zazlívala můj zájem o esoterické záležitosti, když byla ještě na zemi. Matka se velmi změnila, a zdá se, že ji těší zastavit se občas na kus řeči... Jsem teď znovu se svým starým učitelem, je to docela jako za starých časů, na svůj věk je pozoruhodně energický. Ujde toho víc než já, aniž by se unavil. To moje slabé srdce je pěkná otrava, zvlášť když bych tak rád lezl po kopcích, vypadají tak pěkně ve své jarní parádě. Moc bych si přál, abys tu byla s námi.

Včera jsme měli obvyklé "sezení" , a starý pán toho spoustu zaznamenal těsnopisem. S. B. nám řekl, že J. zemřela takto náhle a tragicky důsledkem své karmy, neboť ve své dřívější inkarnaci zabila dítě. Takže to vypadá, že jsem se stal nepřímým nástrojem Vládců Karmy. To není vůbec příjemné pomyšlení. Ale S. B. se svým nádherným úsměvem řekl, že kdybych to nebyl já, byl by to někdo jiný... Přikládám pár proslovů, které můj drahý přítel přepsal ze svých poznámek. Pokud tě zaujmou, přepiš si je, ale vrať prosím originál panu Patmorovi, chtěl by je uložit do své sbírky.

S. B. nám řekl: "Synové moji, mám radost, že mohu opět mluvit k vám oběma v této atmosféře bratrské lásky a harmonie. Nedávno ti, můj mladší synu, jeden z mých Bratrů pověděl o velké pohromě, která bude na lidstvo osudem uvržena. Ta pohroma je přípravou na nový Věk, který nadejde, a který je předpovězen ve vašem Písmu. Stručně řečeno, během čtyřiceti let začne současný Věk odcházet, a jeho smrtelné bolesti a bolesti porodní Věku nového bude provázet velká agónie duše i těla neosvícených... Tyto bolesti by bývaly nebyly nutné, kdyby jen lidstvo bylo naslouchalo hlasům Moudrých a snažilo se neovládat svět skrze sobectví, podlost, lživost a hrubou sílu. Ale co se stalo, nedá se v tomto pozdním čase změnit, a karma, kterou člověk zasel, musí být zanedlouho sklizena i s její bolestivostí. Povím vám toto, synové moji, ne proto, abych vás vylekal, ale abych vás připravil na rozhodování, které budete muset podstoupit. Až přijde ta velká pohroma a svět bude uvržen do temnoty, pak my, Zasvěcenci - či spíše někteří z nás - z Pravé Cesty, kteří tvoříme takzvaný Velký Bílý Dům, musíme zvážit přijetí nové podoby - těla obyvatele Západu - a odchod z ústraní našeho současného obydlí, abychom se mohli volněji pohybovat mezi lidmi, a mohli jim pomáhat a hovořit s nimi osobněji a těsněji v tak složité době nového formování světa.

Budeme se snažit okolo sebe soustředit co nejvíce našich žáků, kteří pak s námi budou v kontaktu nejen na duchovní, ale i fyzické úrovni. To však bude ve vašem případě, synové moji, vyžadovat jistou oběť, a to zkrácení vašeho pobytu mezi vašimi inkarnacemi v, jak by se dalo volně vyjádřit, nebeském království. To znamená, že poté, co opustíte svá současná těla, se budete muset vrátit k potížím a nedostatkům pozemské existence mnohem dříve, než byste si možná přáli. Z toho důvodu vás prosím, abyste nad touto obětí uvažovali ještě za svého pobytu na zemi. Mějte na paměti, že my, Starší Bratři nikdy nerozkazujeme či nenařizujeme, pouze navrhujeme, a to, jestli se podle našich návrhů jedná, či se jim nevěnuje pozornost, často úzce souvisí s tím, jak se budeme v budoucnu rozhodovat. Skutečně, synové moji, i my máme své problémy, a i když se nás již netýká smutek a trápení, jak je znáte vy, musíme vynakládat často nesmírnou námahu a všechen náš důvtip, abychom co nejlépe vedli a pomáhali zástupům nedbalých a neposlušných dětí, které dnes představují lidstvo, a proto potřebujeme pomoc našich žáků, kteří mají stejné cíle, ještě však ne stejně velkou moc... Ani to není vše. My a naši pokročilejší žáci budeme muset být schopni ovládat nové magnetické proudy, které začnou působit ke konci Věku, kdy bude k zemské auře pronikat nová Kosmická Síla z vyšších sfér."

S. B. nám pak dál vyprávěl něco o účincích této nové Síly, ale žádal mě, abych tyto informace nezapisoval. Poté se nás zeptal, jestli nemáme nějaké dotazy. Když jsme mu řekli, že samozřejmě uděláme, oč nás předtím žádal, položil jsem mu otázku:

"Proč nemůžete vyjít mezi lid ve vašich současných tělech? Nač musíte změnit podobu?"

"Protože ta, která obýváme nyní," řekl, "se pro takový účel nehodí, neboť jsou příliš citlivá, aby snesla drsné vibrace pozemského světa. Sloužila nám v současném Věku v podmínkách, ve kterých nyní žijeme, a budou nám sloužit ještě nějaký čas, ale ve Věku nadcházejícím se budeme muset přizpůsobit podmínkám novým, a dalšímu evolučnímu kroku vpřed. Vše je, synové moji, v procesu vznikání. Nic není v nám známém vesmíru statické, dokonce i Sluneční Duch nedosáhl konečné dokonalosti a musí procházet dalšími fázemi Zasvěcení, než tento Solární Systém zmizí a my budeme odpočívat, jak praví vaše Písmo, "v náruči našeho Otce" ...

A nyní se musím rozloučit. Ale můj Bratr, který je tu, vám chce říci pár slov."

Láma "Zdravím vás, moji bratři, i když to, co chci říci, se spíše týká našeho mladšího druha. Zachovej si, bratře, v nadcházejících letech zdraví. Neboť až se přiblíží ta velká pohroma, budeš muset splnil důležitý úkol. Nenaříkej nad svým tělesným trápením. Jednoho dne se z něj budeš radovat, a budeš se na něj dívat jako na požehnání. Neptej se proč, až ta chvíle přijde, poznáš to... A tobě bych chtěl říci, můj starší bratře, že máme radost z práce, kterou v našich službách konáš, a z tvé touhy po osvícení, které se snažíš poskytnout těm v temnotě. Nenech se odradit, když vyjádříš svůj názor a někteří z nich ti neporozumí, protože tvá práce stejně nakonec přinese své ovoce v podobě, kterou zatím neznáš. Již nesmím otálet. Sbohem."

Dolgelly, úterý ... Atmosféra Walesu svádí k vyvolávání vzpomínek z minulosti, zvláště když jsou právě s Walesem spojeny. Zjistil jsem, že jsem v jednom svém životě býval jakýmsi velšským bardem. To by částečně vysvětlovalo mou lásku k hudbě v této inkarnaci, a mé neobvyklé okouzlení harfou, kterou hudebníci, pokud není součástí orchestru, spíše opovrhují. Připouštím sice, že zvlášť její horní tóny znějí trošku knikavě, ale ta harfa, na kterou jsem hrál tenkrát, byla menší a hodně odlišná od nemotorného moderního nástroje, který se musí z místa na místo složitě vláčet. Ta inkarnace nebyla rozhodně nudná. Vypadá to, že jsem byl jakýsi velmi otevřený minstrel, a nemohl jsem si odpustit, abych si tu a tam nerejpnul do některého ze svých pánů, pokud to moji nadřízení byli, protože celou věc vidím víceméně v obrazech. Jedna z manželek těchto mocných mužů (nemyslím tím, že by měli více než jednu ženu), ke mně podle všeho vzplanula milostnými city a vzbudila ve svém muži žárlivost, a ten se mi pomstil tak, že mě nechal "odstranit" . Řeknu ti o tom víc, až tě příště uvidím... Zde v hotelu je ubytována žena, která nasává. Je posedlá bratrem opilcem, kterého, když byl v podnapilém stavu, někdo na ulici přejel. Protože jsem si chtěl vyzkoušet přesnost své sensibility, zavedl jsem řeč na jasnovidectví, a zeptal jsem se jí, jestli tomu věří. Protože mi dala kladnou odpověď, i když připustila, že o něm ví málo, zeptal jsem se jí, jestli měla bratra, který zahynul při tragické nehodě. Byla tím moc překvapena a řekla, že ano. Potom chtěla vědět, co bych jí ještě mohl říct. (Jak rádi si lidé nechávají předpovídat!) Jestli prý vidím do budoucnosti? Zeptal jsem se, co konkrétně by chtěla vědět. Na to spustila lavinu řečí, napůl pravdivých napůl vylhaných, ze kterých vyplývalo, že má zlého manžela (z její aury jsem viděl, že mi lže), a že se kvůli tomu zamilovala do jiného muže, který její city neopětuje do té míry, jak by si přála, či předstírá, že je neopětuje, protože je vdaná. Dopadne vše nakonec dobře? To mě uvedlo do rozpaků. Těžko jsem jí mohl říci, že se díky svým pijáckým návykům stala tak odpudivou, že by se jí nikdo nechtěl dotknout ani tyčí. Ani jsem jí nemohl prozradit, že má tak trochu nejlepší léta za sebou na to, aby vzbuzovala u opačného pohlaví milostné city! Ono je jí vlastně kolem pětačtyřicítky, ale díky všemu tomu pití se jí rozšířily póry a zhrubly rysy, takže vypadá mnohem starší. Navíc je zřejmé, že alkohol uvolnil její konverzační schopnosti a od rána do večera nezavře pusu. Muži nemají rádi upovídané ženy, které umí neříct vůbec nic tisíci způsoby! Ještě k tomu jsem zjistil, že její manžel k ní stále něco cítí, snaží se být trpělivý a vyrovnat se s jejími nedostatky, zatímco ten druhý muž ji pouze využívá jako jakousi hostinskou, která mu dá dobrou večeři se spoustou pití, a která kolem něj skáče tak, že to dělá dobře jeho ješitnosti. Moc mi takové zjištění nepomohlo. Čím jsem tedy mohl tu nebohou ženu utěšit? Opravdu jsem nevěděl, co říct. Naštěstí to "bohové" narafičili tak, že zrovna když jsem se potýkal s tímto dilematem, vešli do místnosti další hosté, a to naše "sezení" ukončilo. S úlevou můžu říci, že ta dáma zítra odjíždí. Do té doby si budu dávat pozor, abych se s ní nesetkal tváří v tvář, protože bych ji mohl pouze napomenout, aby si tak nepřihýbala. A že by jí to náramně prospělo! Kvůli svému nenapravitelnému smyslu pra humor to celé možná zní dost uštěpačně, ale ty víš, že ve skutečnosti k takovým lidem chovám velký soucit...

To mi připomíná, že jsem dostal dopis od paní B. z Kalifornie, která mi píše, že tam u nich existuje lékař, který pomáhá lidem posedlým bytostmi pomocí elektrických šoků. (16) To je moc zajímavé. Píšu jí, aby mi sdělila více podrobností... Dopoledne jsem strávil na odlehlém místě, kde jsem pozoroval při práci přírodní duchy. Dá se jich tu vidět spousta...

Pasáže z několika dopisů psaných během války v roce 1914 -1918 a poté

... Taky mi moc chybíš. Ale jsem si jistý, že je lepší, když budeš chvíli mimo Londýn s rodiči. Za pár týdnů za tebou přijedu na krátkou návštěvu, do té doby se snaž být klidná a nepropadat lítosti, protože se tu musím vypořádávat s celým tím šílenstvím a zoufalstvím. Co mě na celé té zatracené věci nejvíc rozčiluje, není ani tak její špatnost, jako spíš její neskutečná stupidita. Jsme civilizovaní lidé nebo barbaři? Nedávno bomba zabila celou skupinu školáků. To je způsob, jak urovnat spor? A když si pomyslím, že nebýt toho mého slabého srdce, už by mě byli dávno poslali zabodávat bajonet do břicha nějakým mým německým kamarádům, kteří jen plní svou povinnost tak, jako ji plní naši vojáci! *)

Ti všichni "právem rozhořčení", kteří sedí doma v křeslech a nadávají a proklínají Němce, si to neuvědomují, nebo si to uvědomit nechtějí. Chovají se, jako by každičký chlapík v Německu byl krvežíznivý vrah a úhlavní nepřítel Anglie, který by nejraději všechny naše kluky smetl s povrchu zemského! Když jen mírně naznačím, že to není s největší pravděpodobností pravda (v Německu jsem pobýval a mám tam přátele), myslí si, že jsem s Němci nebo že jsem "opovrženíhodný pacifista" nebo něco v tom smyslu.

*(Poznámka paní X. Když jsem třídila své papíry, objevila jsem, co tvrdil v dřívějším textu Láma, že totiž jednoho dne bude můj manžel rád, že má nemocné srdce. Myslím, že mluvil o této situaci.) Viz, dopis z Keswicku - Láma.

Když se na to člověk podívá z jiného úhlu, je celá ta válka skvělou zkouškou křesťanských národů. Teď se můžeme přesvědčit, kdo z nás je schopen milovat své nepřátele, když máme nepřátele, které můžeme milovat. Kromě toho - pokud bychom byli skutečně křesťanskými národy, tak by války vůbec nebyly, ale to je jiná věc. A když si pomyslím, že sirkou, která celý ten ohňostroj zapálila, byla jednoduše ješitnost Rakouska, či skutečná láska, pokud mám dát přednost eufemismu...

Londýn, čtvrtek ... Nenapsal jsem dřív, protože jsem byl příliš zaneprázdněný, a příliš unavený. Proudí ke mně davy truchlících matek a zoufalých přítelkyň, které po mně chtějí, abych se spojil s jejich "mrtvými" chlapci z války. Diky Bohu se mi to většinou daří a ony odcházejí uklidněny, alespoň některé z nich. Nejhorší na tom je, že jim nemohu dát pokaždé o jejich milovaných příliš dobré zprávy, protože jsou přirozeně někteří z nich nadmíru rozčileni a zmateni z toho, že se náhle ocitli na astrální úrovni! Každopádně jim však mohu ve většině případů předat nějakou přesvědčivou zprávu, která dokazuje, že to jsou skutečně oni, což je pro "pozůstalé" jakousi útěchou... Včera večer jsem chvilku hovořil s S. B. Říkal, že Bratři naříkají na to hrozné lichvaření, které nastalo. Místo aby lidi tato válka naučila nesobeckosti a oni odčinili svou špatnou karmu, vytvářejí této karmy ještě víc a zasévají semínka budoucího trápení. Musím říct, že je to dost nechutné. Zatímco vojáci v cizině prožívají peklo, tito šmelináři všechno ještě ztěžují lidem doma, a zvyšují ceny živobytí. A k tomu všemu

vláda tím nejpřísernějším způsobem plýtvá veřejnými prostředky. Mám rád lidi, ale obávám se, že čím déle jsem na světě, tím horší mám-mínění o lidské povaze. Jestli to tak půjde dál, bude to stát ještě spoustu cenného času, než budeme mít "nebe na zemi".

Pondělí ... Právě jsem se setkal s jedním velmi tragickým důsledkem této války. Včera mi v zoufalství volala D. (společná přítelkyně) a poprosila mě, jestli bych se nezastavil a nepodíval se na H. (jejího manžela). Od té doby, co se vrátil zpět z fronty, se úplně změnil a chová se vůči ní a dětem jako by je vůbec neznal. Kromě toho se on sám celkově změnil, jeho povaha a všechno. Když jsem se na něj (psychotropně) podíval, zjistil jsem ke svému zděšení, že to H. vůbec není. Jeho tělo obsadilo jiné ego - dostalo se do něj, když byl v šoku po výbuchu granátu. H. byl, jak víš, vždycky trochu negativistický typ člověka, a teď se stalo tohle. Celá věc je tak nešťastná, že nevím, co mám té chudince říci. Je to pěkné nadělení mít manžela, který vlastně není jejím manželem, ale cizincem v jeho těle! Samozřejmě, že posedlost duchem pro mě není nic nového, ale v tomto případě je to tak tragické, že jsem se zprvu nemohl rozhodnout, jestli jí mám říct pravdu nebo ne. Chtěl jsem kontaktovat S. B. a požádat ho o radu, ale neuspěl jsem. Bratři mají v této době spousty práce a není vždy jednoduché se s nimi spojit v současné vypjaté atmosféře plné zoufalství a "bojovnosti". Nakonec jsem se tedy rozhodl, že bude nejlepší, když jí tu hroznou věc povím, ale snažil jsem se ten ortel trochu zmírnit sdělením, že se totiž někdy člověku podaří uzurpátora vyhnat. Každopádně se o to pokusím, až budu v noci mimo své tělo. Spojil jsem se s H., který, jak si umíš představit, není nijak nadšený, že mu někdo takhle hanebně "štípnul" tělo. To je karma za provozování velmi pochybné magie v minulé inkarnaci... Žádné další zajímavé zprávy...

Zapsáno v poznámkovém bloku, zjevně po podpisu mírové smlouvy v roce 1923

... Člověk nemusí být jasnovidný, aby viděl, že tahle mírová smlouva je velmi sporná záležitost, a že nakonec povede jen k dalším potížím. Jediným idealistou na Konferenci byl prezident Wilson, jehož k sepsání čtrnácti bodů inspirovali Bratři. S. B. mi to vlastně prozradil tím, že o něm mluvil jako o "Našem služebníkovi" . Mám ale silné tušení, že politici jeho čtrnáct bodů nedodrží, že se z nich nějak vykroutí. Všiml jsem si, že Garvin ve svém Nedělním sloupku napsal, že výsledkem celé té záležitosti bude dříve či později pomsta. Mám obavy, že má pravdu. Celková duchovní atmosféra ve mně pocit míru nevyvolává. To nebyla "válka kvůli ukončení války" či "k zajištění světové demokracie". Společnost národů je skvělá myšlenka, ale mám pocit, že bude zneužívána a stane se pouze semeništěm intrik. Z politiků se svatí ze dne na den nestanou! Tuto poznámku předávám své ženě, aby ji uchovala, jen aby se vidělo, jestli mám pravdu. Jestli válka přijde, těžko mohu čekat, že tu v té době ještě budu.

Pátek ... Jak víš, paní S. mě už dlouhou dobu přemlouvala, abych s ní šel navštívit pana M. Včera jsme tedy šli a měli s ním "sezení" . Požádal jsem ji, aby mu o mně nic neříkala, a ona slíbila, že nic nepoví. Ten muž je částečně upřímný a částečně prolhaný. Když nic moc nevidí, prostě si vymýšlí ty nejabsurdnější "parapsychologické lichotky". Tvrdil paní S., že má kolem sebe nějaké úžasné okultní symboly, že je velmi vyspělou duší, a že brzy podstoupí významné zasvěcení. Všechno to byly nesmysly. Neviděl jsem žádný z těch symbolů, a co se týče její duše, rozhodně není tak moc vyspělá. Je to vcelku milá osoba, ale to je tak vše, co by se dalo říci. Když došlo na mě, sdělil mi, že mám velmi sensibilní auru, a že bych měl rozvíjet své okultní a parapsychologické nadání! V duchu jsem se smál, a paní S. vypadala trochu rozpačitě. Potom mi řekl o mé osobě pár praktických věcí, o kterých jsem věděl, a spustil kolotoč lichotek. Zmínil se, že jsem byl v dřívějších inkarnacích ve styku s velmi vzdálenými bytostmi a zabýval jsem se okultismem. Nabádal mě, abych byl velmi opatrný na své zdraví, protože ze skvrny na mé auře vidí, že mé srdce není takové, jaké by mělo být, ale mohl bych s ním při dobré péči ještě nějakou dobu žít. Ledviny na tom také nejsou nejlépe. Poradil mi, abych pil odvar z petržele. Nemohu říci, že to bylo moc poučné, ale ta paninka byla docela spokojená. Z kozla udělala zahradníka! Takhle nějak to dopadá, jakmile se okultní a parapsychologické schopnosti využívají k vydělávání peněz. Znáš to latinské rčení: "Nikdo nemůže být moudrý čtyřiadvacet hodin denně..." - dobrá - o to více platí, že člověk nemůže mít dvacet čtyři hodin denně tyto schopnosti, okolnosti nejsou pokaždé příznivé.

Nechci tím samozřejmě říci, že všichni profesionální jasnovidci jsou šarlatáni, to zdaleka ne. Vím o několika z nich, kteří byli natolik čestní, že řekli: "V tuto chvíli okolo vás nic nevidím," nebo "Nejsem ve formě. Lepší bude, když přijdete jindy, až budou podmínky příznivější..."

Úterý ... Dnes jsem v klubu potkal jakéhosi staršího pána, který se setkal s madam Blavatskou. Zeptal jsem se ho, jak na něj zapůsobila, a on řekl, že je to úžasná osobnost, ale skrznaskrz prolhaná. Když jsem se ho zeptal, proč si to myslí, odpověděl, že jemu a jeho příteli odmítla cokoli předpovídat, vymluvila se prý na to, že nejsou příznivé magnetické proudy, nebo na nějaký podobný nesmysl! Avšak to naopak dokazuje, že není žádná podvodnice, opáčil jsem. Kdyby byla jen vychytralou kejklířkou, mohla vás počastovat malou eskamotérskou přehlídkou, ať už by magnetické proudy byly v pořádku či ne. Dopadlo to ale tak, že byla natolik čestná, že vám řekla pravdu. Ale on to stejně nechápal. Lidé jsou tak nelogičtí! Jen tak z legrace, abych mu trochu srazil hřebínek, a aby tak nadutě netrval vždy na svém, jsem mu o něm pověděl pár věcí. Jelikož jsme se nikdy předtím neviděli, byl pěkně překvapený tím, co slyšel! Snad mu to dodalo trochu inspirace k zamyšlení!

Eastbourne, čtvrtek ... Dozvěděl jsem se, že zemřel prezident Wilson. A také zklamaný muž. Jeho čtrnáct bodů nikdy nebylo dodrženo, a jsem přesvědčen, že smutek nad tím uspíšil jeho odchod. Byl to dobrý člověk, avšak odešel nepochopen. Byl služebníkem Bratrů, ale řekl bych, že když byl ve svém fyzickém těle, nevěděl o nich. Setkával se s nimi na vyšších úrovních, když byl v noci mimo své tělo. Viděl jsem ho tam jednou nebo dvakrát během války, když jsem byl já sám také mimo své tělo...

Londýn, pondělí ... Doufám, že se ještě pořád těšíš z návštěvy u F... Bude ti to líto, ale musím ti napsat, že odešel můj starý učitel. Včera večer mě navštívil, tak jsem věděl, že zemřel, dřív, než to bylo oznámeno. Přišla s ním i jeho žena. Oba zářili štěstím. Moc mu přeju, že ji tak brzy následoval. Jak jsi jistě poznala z jeho dopisů, které jsem ti ukazoval, cítil se bez ní dost ztracený. Přesto pro něj bylo alespoň nějakou útěchou, když jsem se s ní spojil, a mohl jsem mu o ní něco povědět a předat vzkazy. Hodně toho tomu starému pánovi dlužím. Kde bych bez něj za svého mládí skončil? Měl tolik pochopení pro mé "výstřednosti" , a nikdy se na mě nezlobil. Říká, že je moc rád, že se zbavil svých "starých kostí" , jeho odchod prý proběhl v úžasném klidu... Povím ti o tom víc, až se vrátíš.

Čtvrtek ... Ten můj milý starý přítel se zase objevil a povídal mi spoustu věcí, které ti ale nemohu všechny psát. Hádej však, co chtěl? Přemlouval mě, abych ten svůj směšný starý deník - či spíše co z něj zbylo - nechal vydat. Řekl jsem mu, že to nikdy! On tvrdil, že by to bylo moc prospěšné, a že by

si díky tomu mnoho lidí uvědomilo, že jasnovidectví není jen lež a šarlatánství. Zdálo se, že z toho nehodlá ustoupit, a řekl mi, že mnozí duchové tam u něj jsou z té myšlenky moc nadšeni. To je sice moc hezké, ale dobrý Bože, moji sestru by z toho ranila mrtvice. A kromě toho, ať se propadnu, jestli se chci podobat Daisy Ashfordové! To tedy ani náhodou, děkuju pěkně!

Pasáž z dopisu z roku 1927 ... Dnes jsem se při meditaci spojil s S. B. Mimo jiné říkal, že se Bratři obávají, že zanedlouho vypukne další válka. (17) Lidstvo se nepoučilo. Žijeme teď ve Věku Marsu, jehož vibrace mají u duchovně nevyspělých jedinců za následek vzplanutí vášní. Kdyby byl Člověk duchovně vyspělejší, působily by tyto vibrace na mnohem vyšší úrovni a neústily by v agresivitu a válčení. Když jsem se chtěl zeptat, jestli ještě budu živ, až přijde tato další válka, řekl: "Milý synu, my nejsme žádní předpovídači. Není dobré, když člověk vidí příliš ostře svoji budoucnost, zdála by se mu pak moc negativní." To mě předtím nikdy nenapadlo, ale je tomu skutečně tak. S. B. dál řekl, že je pouze někdy člověku dovoleno něco z jeho budoucnosti naznačit (což příležitostně taky dělávám), když se jedná o rozhodnutí mezi dvěma cestami. To je potom v některých případech možné člověka varovat, že takový postup jej může přivést do neštěstí. Jiná věc však je, zda varování uposlechne. Vše vyjádřil mnohem výstižněji, zde předkládám alespoň hlavní myšlenku... Starý pan J. říká, že bych měl uspořádat výstavu svých obrazů. Ptal jsem se, proč bych to, proboha, dělal, když je nechci prodávat? A on dokonce navrhoval, abych je poslal do Akademie! Nikdy... Dnes jsem měl příliš mnoho pacientů a cítím se jako "kus starého hadru".

(To byl poslední dopis, který od autora dostala jeho druhá žena. Až na pár víkendů byli pak již stále spolu, až do jeho smrti o šest let později.)

Poznámka redakce k českému vydání:

Vážení čtenáři, pokud jste si snad také v raném dětství vedli deníček, byť neobdařeni jasnovideckými schopnostmi, určitě si vzpomenete na ty "krásné hrubky" vykouzlené nevypsanou dětskou rukou. Proto jistě pochopíte, že nespisovné, zkomolené či smyšlené výrazy v této knize nejsou přehlédnutými a neopravenými, často "do očí bijícími" chybami, nýbrž odpovídají podobným výrazům v původním díle a pro autentičnost v něm mají zůstat zachovány: depresy, zabombovat zuby, paklažány, chlorofór, ta Jakjensejmenuje, raketa (místo rocheta), primátně, tragycké, tuoletu, medycínu, lakomotiva, pylulky, simpatycký, ingoustem, víst, omnyvůz, primátních, májodómové, áfátelíbl, astátem, řiditelka, Frojlajn, himnu, fantastycký, difynitývně, přestava, májodómus, harmónyem, kontynentu, Atlantys, specyjální, vegetalijání, v encypo - čemsi, konzumcnci (místo konstituci), peprmyntový, Demokratův meč, příšušnice, jednoslavičně, pokrákán, injekční, meducínu, filtrovat s dámami, stupydní, depresývně, egzeputorerri, v horních partyjích, homorejdy, masáš, bujná podsaditost, Safó, harmonyku, analíza, paralíza, ekojistka, nervozyta, perzonálem...

Teď už mi, pouhému nepříliš kompetentnímu anotátorovi (viz Poznámky) tohoto deníku, zbývá napsat stručný doslov, který je určen jedincům s otevřenou myslí, kteří jsou ochotni uvěřit, že je mezi nebem a zemí něco víc, než co si představuje ve své filozofii materialista.

Je, myslím si, zcela zřejmé, a není třeba nic dodávat k tomu, že "hrdina" této knížky (abych se vyjádřil po viktoriánsku) byl bezúhonný muž, který nikdy se svými schopnostmi nekupčil, ani je nezneužil k jiným nízkým účelům. Pravda, měl možná pár chyb - kdo je nemá? - ale ty mu jen dodávají na přirozenosti a půvabu.

Co se týče "Staršího Bratra", který se v textu tak výrazně vyskytuje, zdá se, že není pochyb o tom, že se jedná o jednoho z Vznešených zasvěcenců tajemné vědy, kterým říkají teozofisté Mistři, Mahatmové či Velcí Učitelé, a jogíni Maharišové. Tyto vznešené Bytosti dosáhli stupně duchovního vývoje velmi vzdáleného "člověku z ulice" . Poté, co se zbavili všech nánosů sobectví, usilují pouze o to, aby mohli vést a učit ty, kteří mají potřebné ambice a schopnosti, a tak nepřímo všemi možnými silami pozvedat a ovlivňovat lidstvo. Jednou z metod Mistrů užívanou k tomuto účelu je vyslání silné myšlenky do mentálního prostoru tak, aby ji ti, kteří jsou schopni na tyto vibrace reagovat, mohli zpracovat a vyjádřit v jejich vlastním specifickém literárním stylu. Když se někdo zabývá okultismem, pak ho tedy nepřekvapí, když najde mnoho autorů, kteří vyjadřují stejnou myšlenku - jedná se přitom o autory žijící od sebe tisíce kilometrů a píšící z různých důvodů a o naprosto odlišných tématech, či každopádně z úplně jiného hlediska. Mnoho z těchto pisatelů nemělo o okultismu zjevně vůbec žádné vědomé znalosti, a přesto opakovali podstatu toho, co po celá léta říkali Mistři svým žákům.

Například zdůrazňovali, že i když uvnitř národů existuje zákonnost, mezi národy panuje anarchie. Tato myšlenka byla přesvědčivě zpracována profesorem Strattonem z Harvardské univerzity v jeho působivé knize International Delusions, v které, přesně tak, jak prohlašují Mistři, uvádí, že jakékoli pokusy vládnout tomuto světu pomocí systému "lhaní, podvádění, zlodějství a zabíjení" musí nevyhnutelně vést ke katastrofě, což je prohlášení, které se ukázalo být až příliš pravdivé. Snad nejdokonaleji situaci vystihují slova Staršího Bratra: "Ta spousta neposlušných dětí, které tvoří lidstvo, neboť to jsou děti, kdo se pere a hádá, zatímco rozumní dospělí se projevují přátelsky..." Ale bylo by nemístné rozvádět zde téma, které jsem již rozvinul ve své práci Man is My Theme,*) a to pokud se mě týče dávno předtím, než se vůbec začalo o vydání deníku a dopisů uvažovat. Chtěl jsem se o tom pouze zmínit jako o příkladu toho, jak se Mistři snaží rozšiřovat své myšlenky zcela různorodými cestami. Ne že by to dokazovalo mé vlastní svědectví, neboť jen ti, kteří jsou nadáni potřebnými schopnostmi, pomocí nichž mohou Mistry sami kontaktovat, získávají přímý důkaz týkající se existence těchto vznešených Bytostí a jejich různých aktivit. Jsou to čisté duše, jakou byl i autor deníku, prostoupené touhou pomáhat, kterým se Oni zjevují v souladu se starodávným okultním úslovím, které zní: "Když je žák připraven, učitel jej vyhledá." C. S.

*) Z valné části přepracováno pod názvem Man, The Unruly Child. (The Aquarian Press, 1953)

Poznámky *(vypracoval Cyril Scott)*

(1) To, že chlapce nadaného schopností vidět duchy zemřelých rozrušuje představa smrti, působí nelogicky. Je to ovšem pochopitelné vzhledem k celému viktoriánskému přístupu ke smrti, který zjevně silně působil na jeho podvědomí. Dále v textu se o tom zmiňuje.

(3) Podle okultistického učení je fyzické tělo prostoupeno a obklopeno éterickým tělem, které mohou vnímat jasnovidci. Nejhmatatelnější z něj je takzvaný éterický protějšek, či zdravá aura, ve které se v případě zhoubného bujení těm, kteří disponují potřebnou schopností vidění, zjeví přízrak připomínající raka. I když se lékaři domnívají, že slovo rakovina označuje zhoubné bujení, protože raci mají klepeta a zachycují okolní organismy, je pravděpodobnější, že název této choroby je mnohem staršího původu, a vznikl v době, kdy byla lidská rasa nadána jasnovidectvím mnohem více než v tomto materialistickém věku.

(4) Skutečnost, že tento maličký přírodní duch chlapci připomínal postavu z obrázků v jeho pohádkové knížce, by mohla vyvolat skepticismus založený na tom, že chlapcovy vize jsou jistě zkresleny jeho představivostí. Okultisté jsou však přesvědčeni, že původně jasnovidectví mělo vliv na lidovou kulturu a pohádkové příběhy.

(5) Toto zjištění potvrzují i ostatní jasnovidci, shodují se totiž na tom, že známky nemoci se projevují v oblasti poruchy jako tmavé stíny v éterickém protějšku. Snímky doktora Kilnera nyní umožnily toto dokázat bez pomoci jasnovidectví.

(6) Představa těla bez duše okultistovi nepřipadá tak absurdní, jak by se mohlo na první pohled zdát. Když necháme stranou materialistický názor, že nic takového jako duše v tom smyslu, jak ji chápou křesťané, neexistuje, můžeme říci, že ortodoxní křesťan věří, že duše obývá tělo a v okamžiku smrti jej opouští. Přece to však u jistého počtu starých lidí není zcela pravda, neboť se ví, že duše může tělo opustit o několik let dříve, než dojde ke konečnému rozpadu. Když k tomuto dojde, jedná se o takzvané "druhé dětství", stav, ve kterém se projevuje, že tělo bylo ponecháno takzvanému tělesnému duchu. Tomu se však dá plně porozumět až studiem okultismu. Tato problematika je příliš spletitá a obsáhlá, abychom se jí zde v poznámkách mohli zabývat.

(7) Nemohu s jistotou určit, zda chlapec viděl to, čemu se v indickém okultismu říká Akašické paměti (Paměť Přírody), či zda viděl pouze astrální analogii toho, co se kdysi dělo. V každém případě jeho zážitky podporuje zkušenost jasnovidky, se kterou jsem se jednou setkal, i když se netýká Harlechu, ale Říma. Když jí a její společnici průvodce ukazoval památky, šokovala ho tím, že líčila, co se na kterém místě ve starověku nacházelo, popisovala, kde byl oblouk, kde věž, brána a podobně. Byl vlastně šokován její "vzdělaností" a nakonec prohlásil: "Signora, vaše znalost římské historie je výjimečná." Pravdou však bylo, že její znalost římské historie byla naprosto nulová!

(8) Zdá se, že v tomto případě byl chlapec schopen číst Akašické paměti. To však nedokazuje, že měl pan Patmore pravdu, když říkal, že ti kněží, které hoch viděl, byli druidové. Ve své poučné knize The Occult Sciences in Atlantis Lewis Spence v kapitole nazvané "Atlantean Cult in Britain" píše: "...když začalo být nezbytné určovat z rituálních důvodů přibližnou dobu sázení a sklizně, umístili (starodávný lid) ... do kruhu kamenné bloky tak, aby v tyto významné dny zachycovaly paprsky vycházejícího slunce." Dodává: "Stonehenge je nepochybně "chrámem" postaveným po vzoru chrámu Poseidóna v Cercenes."

(9) Když si chlapec četl o druidech, evidentně cítil, že měli značné vědomosti o okultismu - takové tušení okultisté z mnoha důvodů pokládají za správné.

(10) Dva jasnovidci, které znám, toto tvrzení o Nelsonovi dosvědčili. Co se týče dévů obecně, slovo déva je sanskrtského původu, vyskytuje se hojně v indickém okultismu a v doslovném překladu znamená "ten, kdo září" . Dévové jsou často zmiňováni též v teozofické literatuře. Existují dévové vody, vzduchu, mraků, hor, stromů atd. Vyskytují se též dévové v souvislosti s hudbou a s hudebními sály, kde se hraje ta

nejlepší klasika. Dévové hudby, v indickém okultismu nazývaní Gandharvové, ve velké míře inspirují hudební skladatele. Jiní dévové inspirují básníky, i když to, čemu se dnes říká poezie rozhodně nepochází z vlivu dévů. To samé platí o většině moderní hudby.

(11) V jogínském učení se tato energie nazývá "prána", a jasnovidec ji vidí. Mesmeristé věřili, že je to fluidum. My se můžeme domnívat, že slečna Molová disponovala výrazným tělesným magnetismem, který dokázala přenášet na své pacienty.

(12) Skeptikové považují za nejpádnější důkaz nedůvěryhodnosti spiritualismu naprostou banalitu vzkazů, které posílají někteří duchové, a též skutečnost, že tvrdí, že za svého pozemského života byli různými významnými osobnostmi. Trocha hlubšího zamyšlení doplněná základními okultními znalostmi by však jistě jejich skepsi rozptýlila, pokud není dána povahou. Materialista argumentuje tím, že jejich vzkazy jsou natolik banální, že musí být nutně podvodným výplodem z hlavy média, a proto tedy nic takového jako duchové neexistuje. Jiná teorie - ta je ještě více přitažená za vlasy - říká, že vzkazy vycházejí z podvědomé mysli média. Tato tvrzení jsou ovlivněna podivným předpokladem, že pokud by duchové skutečně existovali, pak by se pouhým faktem, že se zbavili svých tělesných schránek, zbavili též své povahy, a s ní i nevědomosti. Proč však předpokládat zázraky? Cožpak se člověk stane jinou bytostí, když si svlékne kabát, nebo se snad člověk náhle a zázračně změní, když změní prostředí? Rozhodně ne. Když k nám tedy pronikají banální vzkazy, je přirozené se domnívat, že pocházejí od banálně uvažujících bytostí, a ne že nepřicházejí od vůbec žádné bytosti. Pokud se týče předstírání, že duch byl již pochovanou známou osobností, například Shakespearem, je to tím, že tak, jako na zemi existuje jistý druh lidí, kteří mají velmi primitivní smysl pro humor, vyskytují se i duchové s touto nepříjemnou vlastností. Nesmíme zapomínat, že v pozemském životě hraje velmi významnou roli ješitnost, a že ta sama od sebe na takzvané astrální úrovni nezmizí. Jakožto hudebník, který sám složil mnoho písní, mám v živé paměti mnoho veršotepců, kteří mi posílali k mé hudbě naprosto nechutně kostrbaté vrše, a kteří byli ve své ješitnosti přesvědčeni, že jsou to umělecká díla vysokých kvalit. Též si vybavuji, jak mi jeden z mých vydavatelů vyprávěl, že mu jistá skladatelka denně posílala poštou své skladby. Tyto kompozice měly příchuť Chopina vydatně zředěného vodou! A rozhodně se nezdálo, že by si zasluhovaly vydat. Když však můj vydavatel té dámě sdělil své rozhodnutí, obdržel odpověď, že je blázen, který si vůbec neuvědomuje, jaké odmítá "poklady", protože ona je Chopinovou reinkarnací... Tento pravdivý příběh dokazuje, jaká síla se skrývá v toužebném přání. Věřila v učení o převtělování, chovala obdiv k Chopinovi, ale neměla dostatek originality, aby tvořila jinak než on, a tak si nakonec představovala, že ona sama je Chopin. Tento sebeuspokojivý klam přetrvá i po její smrti, pokud nezačne bojovat se svou ješitností a nezbaví se ho. Pokud se týká té bytosti, která tvrdila, že je Sapfó, mohla to říci v naději, že to na pana Patmora natolik zapůsobí, aby se snažil o vydání jejích otřepaných veršů, o jejichž výjimečnosti byla ona sama hluboce přesvědčena.

(13) Není to úplně neobvyklé, že se déva takzvaně nižšího stupně zaměřuje na osobu nevýrazného talentu. Někdy má déva tohoto typu snahu vychovávat lidstvo poněkud naivními metodami. Tak se stává, že lidé bez valného nadání pro literární kompozici mají náhle nutkání psát díla "výchovné povahy" zpracované v poněkud biblickém stylu. I když tyto spisy chtějí budit dojem, že hlásají nové Poselství, často neobsahují nic jiného než "duchovní" fráze zabalené do trošku jiného obalu.

(14) Tato událost dokazuje, jak nesmírně převyšuje jasnovidectví a vnitřní sluch schopnost být médiem, pokud tedy toto médium nemá výjimečné nadání. Musíme mít na paměti, že bytost existující ve svém éterickém astrálním těle se pokouší použít mozek média k přenosu vlastního sdělení. Jelikož však mozek média může být k tomuto účelu nepříliš vhodným prostředkem, často dochází k situaci, kterou bych přirovnal k tomu, jako by se výborný klavírista snažil vyloudit krásnou hudbu z velmi špatného klavíru. Chyba pak není v hudebníkovi, ale v nástroji. Lidé, kteří médium navštíví v očekávání, že se spojí se svými zesnulými příbuznými či přáteli, si to neuvědomují, a jsou velmi často výsledkem sezení zklamáni.

(15) Zesnulá paní A. Chaplinová z Crowhurstu v Sussexu - vynikající jasnovidka - došla při pozorování Marseilles ke stejným závěrům, když v letech 1920 -1930 navštívila Riviéru. To, co zjistila o Monte Carlu se též shoduje se zjištěním, o kterém se autor deníku zmiňuje v dalším dopise. Byla žákyní jednoho ze Starších Bratrů, nikdy své schopnosti nevyužívala profesionálně, a byla ženou naprosto bezúhonnou.

(16) Zde se pravděpodobně zmiňuje o doktoru Carlovi Wicklandovi, který později napsal knihu Thirty Years Among The Dead. Když zjistil, že mnoho lidí trpících zvláštními duševními stavy a dokonce i fyzickými příznaky je posedlých duchy zemřelých, pokoušel se tyto uzurpátorské bytosti vypudit elektrickým proudem. Někdy se mu je dokonce dařilo přesvědčit pouhým slovem. Jeho žena, která měla značné médijní schopnosti, mu v práci pomáhala. Ta kniha stojí za prostudování a mohla by otevřít oči lidem, kteří považují posedlost "zlými duchy" za bizarní pověru či naprostý nesmysl v naší "osvícené" době. Podle vyprávění v Novém Zákoně měl Ježíš Nazaretský schopnost vymítat "zlé duchy" , ale zdá se, že postoj protestantské církve vůči této věci je stejný jako její postoj ke spiritualismu obecně, tedy antagonistický, skeptický, či přinejlepším nejasný.

(17) To se docela shoduje s poselstvím, které od Zasvěcenců obdržel asi patnáct let před vypuknutím druhé světové války můj jasnovidný přítel. Přece však, a je to opravdu přinejmenším divné a ku potěše skeptiků, když již válka hrozila, spiritualisté prohlašovali, že k ní nikdy nedojde. Proč došlo k takovému omylu? Podle mého názoru to bylo buď ovlivněno silným přáním na straně média, které bránilo tomu, aby se k němu zpráva dostala nezkreslená, anebo si duchové na astrální úrovni byli jistí, že se jim podaří válku v poslední minutě odvrátit. Tím více cítím respekt vůči autorovi deníku, jehož postoj vůči obyvatelům jiných světů byl čistě racionální. Ve skutečnosti je díky tomu, že je tak dobře znal, nikdy nepovažoval za neomylné, ale za bytosti se stejným sklonem k omylům, jako mají lidská stvoření, která jsou ještě na zemi.

Poznámka redakce k českému vydání:

Vážení čtenáři, pokud jste si snad také v raném dětství vedli deníček, byť neobdařeni jasnovideckými schopnostmi, určitě si vzpomenete na ty "krásné hrubky" vykouzlené nevypsanou dětskou rukou. Proto jistě pochopíte, že nespisovné, zkomolené či smyšlené výrazy v této knize nejsou přehlédnutými a neopravenými, často "do očí bijícími" chybami, nýbrž odpovídají podobným výrazům v původním díle a pro autentičnost v něm mají zůstat zachovány: depresy, zabombovat zuby, paklažány, chlorofór, ta Jakjensejmenuje, raketa (místo rocheta), primátně, tragycké, tuoletu, medycínu, lakomotiva, pylulky, simpatycký, ingoustem, víst, omnyvůz, primátních, májodómové, áfátelíbl, astátem, řiditelka, Frojlajn, himnu, fantastycký, difynitývně, přestava, májodómus, harmónyem, kontynentu, Atlantys, specyjální, vegetalijání, v encypo - čemsi, konzumcnci (místo konstituci), peprmyntový, Demokratův meč, příšušnice, jednoslavičně, pokrákán, injekční, meducínu, filtrovat s dámami, stupydní, depresývně, egzeputorerri, v horních partyjích, homorejdy, masáš, bujná podsaditost, Safó, harmonyku, analíza, paralíza, ekojistka, nervozyta, perzonálem...